

MISSION IDAG!

Se intervju sidan 2

BESÖK HOS OREGISTRERADE

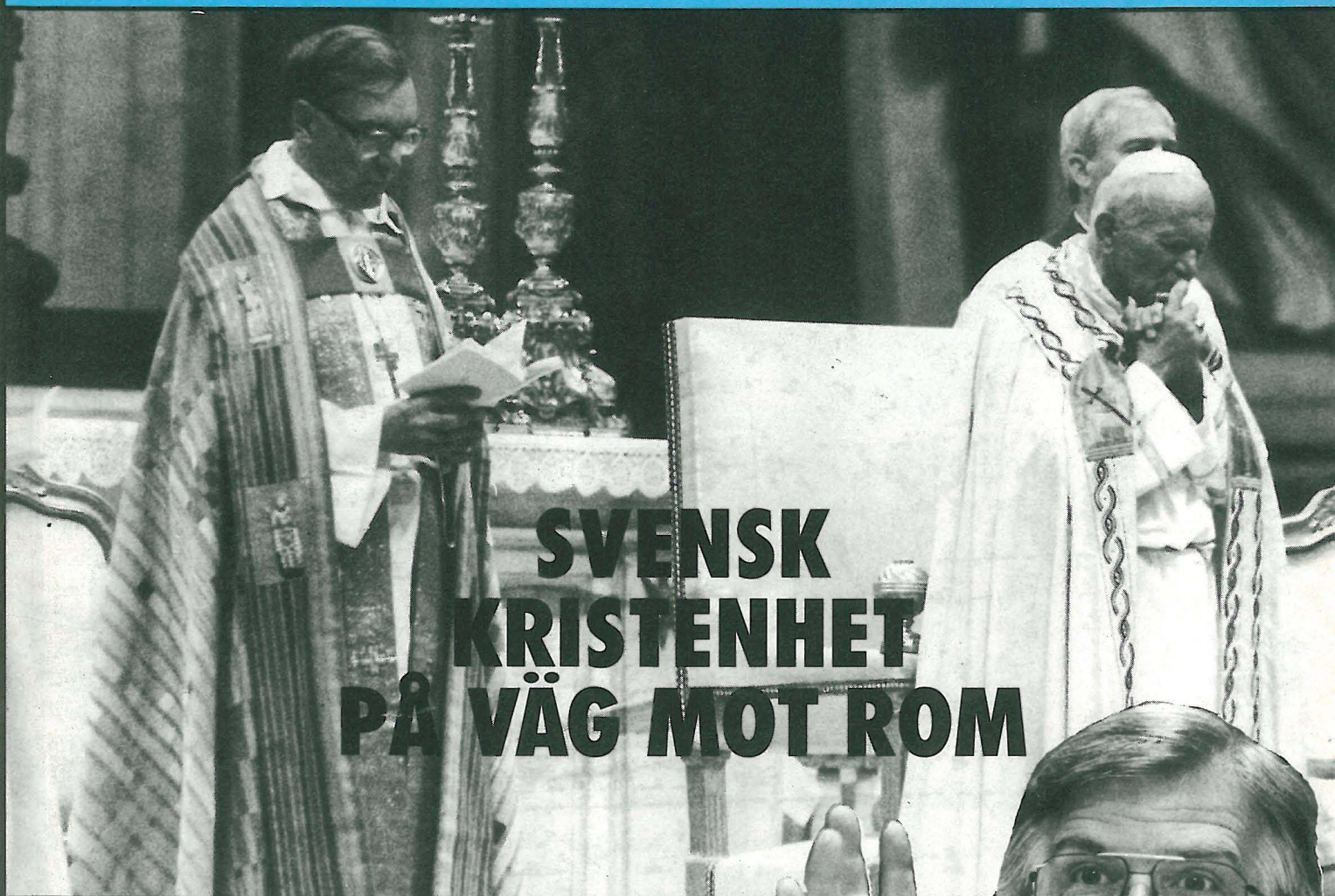
Hans Lindelöw och Folke Jakobsson i Sovjet
Se sidan 8

UTHÅLLIG BÖN

Se sidan 12

MIDNATTSROPET

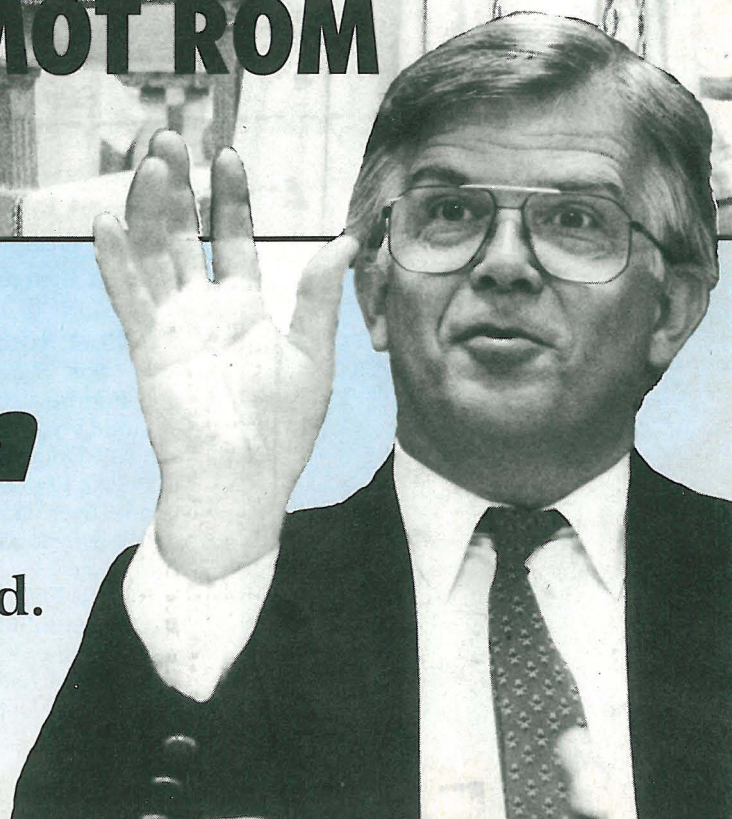
En kristen lever inte under dubbelkommando! JAN EGIL HAFSAHL Se sidan 10

KDS in i riksdagen

Det är skördetid i vårt land.
Många års sådd ger nu skörd.
Vad har såtts?
Och vad skördas?

Se ledaren

FÖRMEDLA HÄLSA T

Doris Diaz, är en läkare från Dominikanska Republiken som under flera år varit Comunidad Maranatas "husläkare" och stöd. Hon tillbringade sex oförglömliga veckor i Sverige, inbjuden av Maranataförsamlingen i Stockholm. På sommarkonferensen fick hon tillfälle redogöra för de bottenlösa behoven i hemlandet. Men framför allt mötte hon evangeliets Gud, och blev döpt till Kristus. – Jag har alltid trott att Gud är stor, men nu vet jag att han är ännu mycket större. Man måste verkligen tacka honom för allt. Jag åker tillbaka till mitt land med Psalm 23 "Herren är min herde". Jag kan vila i Gud, och när jag förtröstar på honom, så fattas mig intet. Han kommer att leda mig på rätta stigar.

Så talade Doris till församlingen i avskedsmötet när Arne Imsen ställde några frågor till henne. – Förr vittnade jag litet för patienterna om Gud, men med fruktan. Nu kommer jag att göra det helt öppet och frimodigt. För jag kan ju hjälpa människorna att återvinna hälsa till sin kropp, men nu måste jag satsa på det som är viktigare; se till att deras själ blir helad. Församlingsföreståndaren manade henne att ständigt påminna sig och sina patienter om att hon är missionsläkare. Särskilt underströk han ledet "mission", som markerar att uppgiften innebär osjälviskt tjänande i Jesu namn. Detta klarar man aldrig utan den helige Andes hjälp, och Doris' bön och förhoppning är att uppleva Andens dop. Låt oss ständigt innesluta doktor Doris i våra förböner!

Under en tågresan till Göteborg som Doris företog tillsammans med ULLA NÄSHOLM för att besöka maranatasyskonen där, gjorde Ulla vidstående intervju, som ytterligare presenterar Doris och hennes arbetsfält för MR:s läsare.

Tåget passerade station efter station. Skogar, sjöar, ängar, större och mindre orter flöt förbi. Bekvämt sittande i tåget och beundrande scenariet satt Doris Diaz, läkare från Dominikanska Republiken och jag och samtalande över skillnaden i svensk och dominikansk växtlighet, olikhet i kultur etc etc.

Doris Diaz är läkare från Dominikanska Republiken och just nu på besök i Sverige. Vi var på väg från Göteborg, där vi hade hälsat på maranatasyskonen. För Doris var det första besöket i Europa. Det var faktiskt också

första tågresan hon gjorde. På den ö där hon bor används inte tåg som transportmedel; om man inte inräknar de vagnar man har för att transportera sockerrör från fälten – men det är ju en helt annan sak. Nu satt vi i alla fall på ett modernt svenskt snabbtåg och samtalande. Doris höjde rösten när hon blev ivrig, gestikulerade, skrattade och åskådliggjorde eller strök under vad hon sade: Lite fundersamt sa hon:

– I den här resan till Sverige tycker jag att jag sett Guds storhet på ett särskilt sätt, och därför har det varit en viktig resa för mig. I Sverige finns det

LL KROPP OCH SJÄL

mycken rikedom, men landet i sig själv har inte så många naturtillgångar som Dominikanska Republiken. Dessutom har jag intrycket att människorna i Sverige är fattiga på känslor och engagemang.

Materialismen har förstört

– I mitt land råder stor fattigdom och många människor är fattiga. Men landet är rikt, jorden är fruktbar och klimatet fabulöst. Vi tar också hand om varandra på ett annat sätt än vad som görs i rikare länder. Från skapelsen lär vi att vi behöver varandra och att vi bör leva tillsammans. I Sverige verkar det som om materialismen har förstört allt detta.

Vad var det som gjorde att du började arbeta för Comunidad Maranata?

– Främsta orsaken var att de arbetade med att hjälpa barnen och det ville jag hjälpa till med. Jag kom för att undersöka skolbarnen, hade hand om hälsokontrollerna. När jag såg behoven engagerade jag mig mer och mer. Jag tyckte om arbetet som kommuniteten utförde och började hjälpa till alltmera.

Ibland åker vi ut till landsbygden, där det inte finns möjlighet till läkavård och där det är långt till sjukhus och apotek. Dit reste vi med mediciner, personal och hjälpmedel. Vi hade korta föreläsningar om sjukvård, hälsovård, om hygien etc. men det viktigaste var att ge människorna Guds ord, så att de förstår att han bryr sig om dem.

– Längre fram blev det så att jag var med i fängelset Victoria i Santo Domingo. Förut hade jag aldrig besökt fängelset och det blev en fruktansvärd upplevelse att komma dit. Men det var fantastiskt att få vara med och hjälpa till på en plats där det verkligen behövdes.

– Det är många fångar som är sjuka och som inte har möjlighet att få hjälp eller mediciner. Tbc och tarmsjukdomar med diarré är vanligast och många människor dör i brist på hjälp.

– Kommuniteten köpte in ett lager mediciner och vi fick tillstånd att ha mottagning i fängelset. Första gången undersökte vi 160 patienter. Många av dem var i en väldigt dålig kondition. Vi satte tio dropp, gav injektioner av olika slag och givetvis antibiotika och vitaminer till de som behövde.

– Det var inspirerande att få vara med och göra en insats på detta sätt. När fängelseledningen förstod att vi verkligen kom för att hjälpa till och inte

Doris Diaz sjöng, lekte och undervisade barnen, när hon besökte oss på sommarkonferensen i år.

hade några andra avsikter öppnades dörrarna ännu mera och vi inbjöds, eller rättare man vädjade till oss att fortsätta detta arbete.

– Genom att vänner i Sverige och Norge hjälpt till har det varit möjligt att inköpa medicinförråd för att göra dessa insatser. Den stora svårigheten har varit att få tag i mediciner mot tbc. Förhoppningen är att kunna köpa in det i Sverige och jag har brev från hälsovårdsmyndigheten i Santo Domingo som ger mig tillåtelse att föra in medicinerna i mitt land om det går att köpa i Sverige, dvs om man ger tillstånd att föra ut mediciner från landet.

Hur har det varit i Sverige?

– Det har varit fantastiskt. Djupaste intrycket gav konferensen i Latorp. Människor kom tillsammans tre gånger varje dag för att lyssna till undervisningen. Jag fick lära mig väldigt mycket i bibeln och förstod också att jag måste bli döpt i vatten.

Engagerad i katolska kyrkan

– Jag tyckte först att jag var ju döpt. Jag har alltid tillhört katolska kyrkan och varit engagerad där och där döptes jag som barn. Men så förstod jag att det inte var tillräckligt det jag hade upplevt där och så döptes jag. Nu väntar jag bara på att bli döpt i den helige Ande. Det behöver jag som hjälp att segra i den kamp det innebär att vittna om det nya jag mött och upplevt. Doris fortsätter:

– Sverige är ett mycket utvecklat land, men det verkar som om livet här är väldigt mekaniskt och ibland omänskligt. Människorna hjälper inte varandra, utan var och en får klara sig själv.

– I kommuniteten är det annorlunda, där lever man tillsammans och delar allt, men ute i samhället verkar det vara väldigt hårt. Det som gjort mig

mest ont att se var en människa som kom till ett varuhus för att handla. Hon kom i sin rullstol och det var ingen som följde med henne eller ens hjälpte henne. Att se något sådant är hemskt. Det borde vara otänkbart att lämna en sådan person ensam, men det säger en hel del om hur det är i Sverige.

– En annan sak som jag tyckt vara lite besynnerligt är alla äldre jag sett. De reser, är på semester, man ser dem överallt, välklädda och på väg någonstans. Här på tåget finns ju ganska många och de verkar vara väldigt medvetna och självständiga. I mitt land är det helt otänkbart att äldre människor reser eller går ut på det sättet. De är mest hemma. Det passar sig helt enkelt inte något annat. Det är klart att de kan gå ut på promenad eller göra en utflykt, men då är de alltid tillsammans med någon av sina barn eller någon annan släkting.

– Klimatet är också annorlunda i Sverige. Det jag saknat mest är skillnaden mellan dag och natt. Tänk att sitta och titta på solnedgången, se hur stjärnorna kommer fram när det mörknar. Här i Sverige är det ljust långt in på natten och man vet inte riktigt om det är natt eller dag.

Doris blir riktigt lyrisk när hon berättar om
fortsättning sidan 20

ARNE
IMSEN

Från oss har de utgått – med andra ord, de är specialutrustade för uppgiften att bli satans utkorrade och handplockade redskap.

Det farligaste element som existerar i tiden är andedöpta avfällingar i regeringar, vid förhandlingsbord, nationellt, lokalt och internationellt.

Andedöpta avfällingar som ställer sin kunskap i tvivlets och mörkrets tjänst under sken av att de ska bygga upp ett fridsrike. De är experter för den värsta onskan, och karismatiska, New Age–influerade redskap åt denna tidsålders gud och denna världens furste.

Därför behöver församlingen utrustning, frimodighet och genomslagskraft, profetisk skärpa och övertygelse. Det vill Gud ge oss!

Namn-kristendomens triumf

Det är skördetid i vårt land. Många års sådd ger nu skörd. Vad har såtts? Och vad skördas? Att KDS kommit in i riksdagen kan inte ses som något annat än prisgivning och bestraffning. Genom långtgående kompromisser har de intagit maktens korridorer.

Idag representerar partiet ett helt annat program än det som födde fenomenet KDS. Frågan är nu med vilken rätt KDS nu använder det kristna namnet. Fråga efter fråga har tagits upp, behandlats och i stor utsträckning stöpts om så att det inte går känna igen vare sig uppdragsgivare, uppgift eller mål. De höga idealen för reformer och förbättringar i samhället; resulterar endast i att elvetet befolkas av välputsade individer.

Det politiska engagemanget avleder människorna från det centrum där de borde verka; nämligen den kristna församlingen. De utrustas med nya instrument och får inomvärldsliga befogenheter. Insatserna som görs genom vunna politiska och inomvärldsliga befogenheter kan möjligen ge ett kortstiktigt resultat i samhället, men kan aldrig få bestående karaktär.

Att med politiska medel återerövra det förlorade paradiset, har sedan fallits dag varit mänsklighetens strävan. Med "judisk tik" eller "kristen etik"; vad nu det kan vara. Den judiska etiken fick sin slutliga manifestation på korset. Och den kristna etiken kommer att sluta på ett liknande sätt.

Liksom judarna som nation och folk tog avstånd ifrån och förkastade sin Messias, kommer hela mänskligheten att förkasta den Frälsare Gud sänt. Hela släktet kommer att vända honom ryggen. Detta är den realism vi med varje till buds stående medel försöker komma undan i verklighetsflykt bort från sanningen om människan och hennes situation här och nu och den tid som ligger framför och bortom tidens gräns.

Med namnkristendom, kristna symboler och förebilder, marscherade KDS in i riksdagen. I all sin förmätn-

het vill man åstadkomma det Jesus Kristus klart och tydligt säger är fullständigt omöjligt. Det himmelens Gud inte kan åstadkomma, det ska politiker med kristen bekännelse i sitt övermod försöka uträtta. Alla politiska insatser endast förstärker intrycket av dom och prisgivenhet.

Olika gammaltestamentliga gestalter återopas som portalfigurer för en ny epok: Josef i Egypten, Mose, Daniel och andra personligheter som haft viktiga funktioner i den heliga historien. De var människor uttagna för uppgifter och funktioner som kom att betyda enormt mycket. Personer som var och en på ett speciellt sätt kom att peka fram emot Herren Jesus Kristus. Alla uppenbarade de något av den gudomliga frälsningsplanen; något område av Jesu Kristi försoning.

FRAMFÖR ALLT förälskar man sig i Daniel, och vill gärna identifiera sig med honom – som om det skulle existera någon minsta gemensam nämnare mellan våra religiösa politikers ansatser till samhällsreformer och den insats som Daniel gjorde i det dåtida Babylon!

Det är en förmätn jämförelse. Daniel engagerade sig inte frivilligt i partipolitisk verksamhet. Han byggde inte i konkurrens med andra opinioner upp en valorganisation för att erövra den politiska makten. Fastmer, i kraft av utkorelsen uppenbarade han och förverkligade i sin tid vad som var Guds vilja.

Daniels ställning berodde inte av att han satsat krafter för att skapa eller påverka någon opinion. Han vägrade sitta vid konungens bord. Han isolerade sig, och blev på det sättet unik och omöjlig för omgivningen. Han gjorde inte något försök till allians eller ny start av något slag.

Just därför att Daniel och hans bröder avskilde sig, hade sin egen diet och levde sitt eget liv socialt, kulturellt, religiöst och politiskt, var de helt och hållet isolerade. Det som var ty-

piskt för dem var inte politisk agitation, utan att de dagligen gick in och bad, med fönstren öppna mot Jerusalem för att markera sitt gudsberoende och gestalta den tro som överlämnats till dem.

Det var denna förunderliga hemlighet som gav dem – inte en politisk idé eller judisk etik, utan uppenbarelse om vad Gud ville i tiden och i framtiden.

FINNS DET NÅGOT tecken på att KDS, detta förment kristna parti, representerar avskildhet och ett rikt böneliv; gudsuppenbarelse och profetiska visioner? Har någon av dess anhängare talat med makthavarna, uttrytt deras drömmar, eller på annat sätt uppenbarat sådant som var typiskt och kännetecknande för Daniel och hans bröder?

Tvärtom har man på samhällets villkor gett sig in i konkurrensen om den politiska makten. Att påstå detta vara uttryck för en insats liknande Daniels – detta är blasfemi! Därför är det nödvändigt att demaskera detta religiösa narrspel, så att människor blir informerade om dess förvrängning och förfälskning. Bakom dessa kamouflerade försök att företräda kristna värden i samhället och åberopa nödvändigheten av kristna normer, ligger problemet att identiteten och substansen gått förlorad. Det har skett en perspektivförskjutning.

Istället för att bevara det som var från början, blir man anpassad, etablerad, erkänd, accepterad, integrerad; och så småningom fullständigt utslätad och uppslukad. Det är oerhört angeläget att åter och åter ta upp frågan om församlingens uppgift i tiden. Är dess uppgift att medverka till evolution genom reformer eller åstadkomma sammanbrott och revolution?

Det går aldrig ta bort det provokativa elementet ur den väckelsekristna förkunnelsen. "Här skall icke lämnas sten på sten, allt skall jämnas med marken!" sa Jesus. Den som representerar den förkunnelsen i vår tradition och historiska utveckling, har gjort sig omöjlig. För en Jesu lärjunge är det uteslutet att samarbeta med dem som bygger upp det som är dömt att raseras.

Samhällsbyggarna gör allt för att modernisera, rationalisera och kultivera det kristna budskapet så att det blir allt mera filosofiskt. Kyrkorna blir kulturkyrkor mera än frälsningsanstalter.

Att KDS kommit in i riksdagen, är

en triumf för namnkristendomen. Det kommer inte att leda till något annat än mörker. Det bidrar endast till att helvetet blir allt mera befolkat.

Om det är någon mening med Herren Jesu Kristi död; om det är någon mening med den kristna församlingen, dess förkunnelse om efterföljelse, avskildhet och utkorelse; om det ska vara någon mening med vad församlingen representerar av auktoritet och myndighet i alla dess dimensioner av utomvärldsligt och världsfrämmande liv, så är det helt uppenbart att världen inte har något instrument eller vapen som församlingen kan ta i sin tjänst för att främja Guds rike bland människorna.

Detta var klart uttalat på 20-talet, då väckelsen var het och människorna brinnande. Partipolitiken har sin funktion att fylla, men den kan aldrig nå det syfte som församlingen är kallad att förverkliga på jorden under den korta tid människan har till förfogande. Natten kommer för varje generation, för varje individ, för hela mänskligheten; natten då ingen kan verka.

DET ÄR ALLTID angeläget med rastlös verksamhet att vinna människor från helvetet, eftersom Jesu tillkommelse är så nära.

Uppbrottet kommer snart, och vi ska evakueras. En och en – eller alla tillsammans. Och destinationen bestäms av den herre vi valt att tjäna. Är bibelns lära sann, så måste vi underordna oss vår uppdragsgivare och lyssna på mobiliseringsordern till strid och utrusta oss för denna kamp som inte är emot kött och blod, utan en kamp mot ondskans andemakter i himlarymderna.

Man jagar inte främmande härar på flykten med politiska medel, och ändå måste de fördrivas om människor ska bli frälsta. Om man väljer partipolitik som verksamhetsmetod, har man samtidigt uteslutit sann evangelisation.

Skördearbetare värvas från fälten och läses i en helt annan verksamhet. Detta är egentligen stöld. I partipolitiken måste man konkurrera på de andra partiernas villkor för att uppnå sina syften. Visst kan det vara bra att göra något för utbildning, sjukvård och andra omsorgsfrågor; verka för att människor ska bli gladare, godare och snällare. Men i realiteten plotttrar man bort sig i oväsentligheter, och stjäl skördearbetare från deras vikti-

gaste uppgifter.

1920 sa man så här: "Vi tror att om människor blir frälsta, utövar detta ett så gott inflytande på samhället att vi lika mycket som någon annan, ja kanske mer, är med i arbetet för förbättrandet av samhället. Det är en politik som ligger på vårt hjärta; det är himmelrikets politik. Vi tror på det rike som skall komma. Här äro vi gäster och främlingar som alla våra fäder.

Guds Ord visar, att när Guds församling varit i rätt ställning, har den väntat Jesu tillkommelse, och då har den alltid betraktat sig som en gäst och främling här på jorden." Det avfall som började för ett antal år sedan, skördar idag. Det är skördetid. Men det är inte partivänner från KDS som befolkar bönemöten och bibelstudier; ordnar väckelsemöten och gör avgörande insatser för väckelse. De är inte besläktade med Daniel. De representerar vanligtvis något helt annat – något Judaslikt.

PÅ KOMPROMISSERNAS VÄG har KDS kommit till makten. Den Kristus man proklamerar som denna konstellations uppdragsgivare, är sannerligen inte bibelns Kristus, fastän man gör sken av att representera kristen tro och kristna värderingar. Det finns ingen anledning att vara glad över denna "valseger".

Tvärt om. Utvecklingen kommer att bli tumultartad och problematisk framöver. Ty denna avfälliga hop är enormt anspråksfull, inbilsk och fåfänglig. Lyssna till deras politiska tal! Lyssna på deras formuleringar! Se på deras gärningar! Populism – opportunism – publikfriari – förakt för Guds Ord.

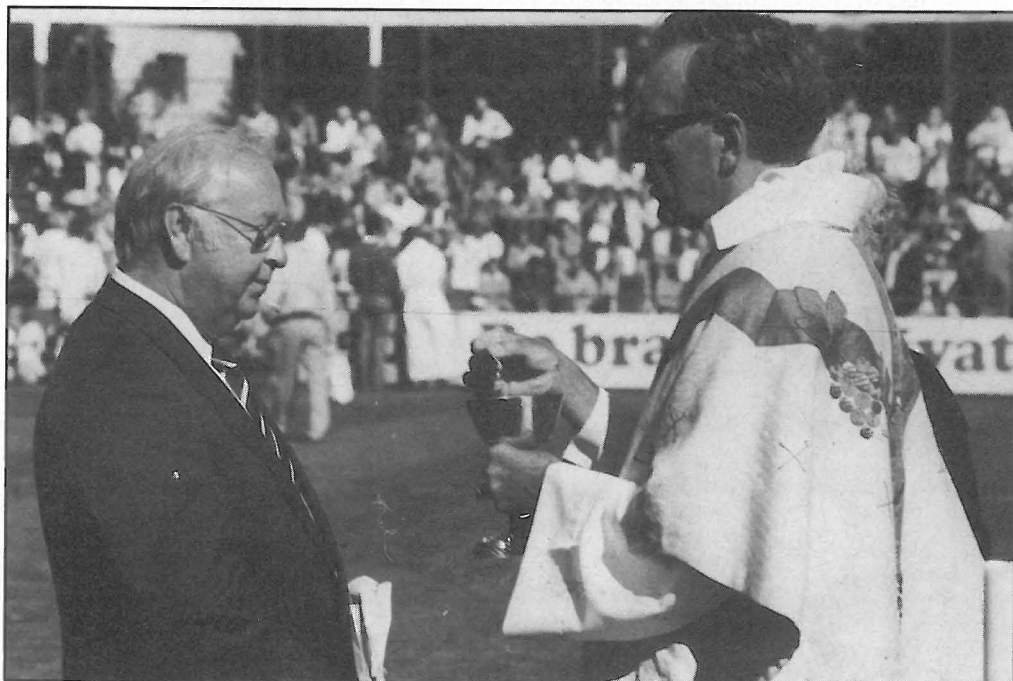
Detta är kännetecknande. Och de har verkligen lyckats presentera ett evangelium som har reducerat och neutraliserat korsets kraft. Anstöten och dårskapen utplånas, och det presenteras ett världsanpassat evangelium som alla kan bejaka, för det har ingenting med Herren Jesus Kristus att göra.

Människorna blir lätt offer för skenbara framgångar när de skaffar sig positioner och blir stjärnor på denna tids idolfirmament. Men en sak står klar, och det är vad Paulus säger då han varnar: "Om så vore att jag byggde upp igen detta samma som jag redan har brutit ned, då bevisade jag därmed att jag var en överträdare." KDS-organisationen har byggts av och för namnkristna överträdare.

FRIKYRKANS

VÄG MOT

ROM

Text: ARNE IMSEN

Denna artikel skrevs för 20 år sedan. Idag är den synnerligen aktuell och Midnattsropet publicerar därför artikeln ännu en gång.

Sven O. Svensson, pingstpastor i Örebro, tar emot brödet och vinet av biskop Werkström, Ö-89

Det finns i dagens religiösa värld en företeelse som vi bör fästa speciell uppmärksamhet vid.

Det är pingströrelsens närmande till katolska kyrkan. Pingströrelsen och katolska kyrkan representerar i flera avseenden varandras motpoler, men de utgör samtidigt de två största kraftfälten inom kristenheten.

Här i vårt land har de även det gemensamt med varandra, att båda hör till frikyrkan.

Pingströrelsens och katolska kyrkans allt närmare samröre med varandra har sin motsvarighet i hela den etablerade kristenheten. Kontakter över samfundsgränserna är idag vanliga. Utvecklingen har blivit nödvändig av två orsaker. Främst har det berott på den traditionella ekumeniken. På senare tid har ytterligare en faktor drivit på, nämligen det allt kärvare ekonomiska klimatet.

Vi har i det här landet av tradition en luthersk kyrka som är helt beroende av staten. Statskyrkan kommer

snart att frigöras från detta direkta samband. Det har med profetiorna att göra. Vilddjuret skall så småningom göra sig av med skökan. Det är förberedelse för att också skökans kött skall ätas upp – hennes egendom skall konfiskeras.

Samtidigt ser vi en annan utveckling bland frikyrkorna. Genom statliga bidrag håller frikyrkorna på att knytas allt närmare staten. Det besynnerliga är att i stället för en renodlad frikyrka och en renodlad statskyrka håller vi på att få en statssubventionerad frikyrka, som kommer att inbegripa hela den etablerade kristenheten. En sådan utveckling kan tyckas avlägsen. Fortfarande finns det exempelvis inom pingströrelsen och Örebromissionen ett visst motstånd mot statssubventioner. Det motståndet är dock snart nedbrutet, kan man förmoda, eftersom de som valt att gå på nej-linjen med tiden måste bli allt färre. För att belysa den gradvisa attitydförändringen gentemot staten behöver vi bara ta ett exempel från pingströrelsens historia. År 1935 tänkte några ledande bröder låta sig inväjas i kommunalfullmäktige. De blev uteslagna ur pingst-

församlingen.

Det var otänkbart att överhuvud taget ägna sig åt politik och därjämte vara aktiv i församlingsarbetet. År 1945 markerade en omsvängning för pingströrelsens del genom tillkomsten av tidningen Dagen. En tid senare kom KSA, Kristet Samhällsansvar, som sprang fram ur det nyväckta politiska intresset. Det följdes senare av KDS, Kristen Demokratisk Samling, varefter det ena samhällsengagemanget avlöstes av det andra.

Otänkbart var det även under 40- och 50-talet inom pingströrelsen att ta emot några former av statsbidrag. Man sade nej till allt samröre med Frikyrkliga Studieförbundet, som man betraktade som en modernistisk företeelse, därför att det var påverkat av sk liberalteologi.

Idag har utvecklingen gått dithän, att det finns mängder av studiecirklar, subventionerade av staten. Åtskilliga hundratusentals kronor har via den vägen slussats in i församlingarna. Idag betalas ungdomsinstruktörer, musikkonsulenter och andra tjänstemän av statliga och kommunala myndigheter för sitt arbete i kyrkor och

frikyrkor.

Utvecklingen har inte stannat vid det. Helt plötsligt har de kristna församlingarna ställts inför den situationen, att samhället erbjudit dem ett visst ekonomiskt stöd, som skall fördelas mellan samfundet. För att sköta fördelningen av medlen har det i sin tur nödvändiggjort skapandet av ett förmedlingsorgan, som placerats på toppen av församlingarna. Därmed har man skaffat sig ytterligare en maktapparat, som med tiden måste bli ganska problematisk. Så har det ena steget följt på det andra, medan församlingarna knutits allt fastare till

Den som kommer att gå i täten för utvecklingen är den katolska kyrkan. Den har nämligen inga som helst hämningar åt något håll. Katolska kyrkan är t o m redo att bejaka de vänsterradikala politiska rörelserna i världen för att få dem in under sitt inflytande. Vi känner redan till de s k arbetarprästerna som gått in i fabriker och engagerat sig i arbetarnas fackliga och politiska kamp. Så kommer den katolska kyrkan att också via den politiska rörelsen stärka sina ställningar.

Å andra sidan kommer samma kyrka att lika skrupulöst bejaka hela an-

upprättas måste den nya situationen få sin teologiska motivering. Då kommer man att förklara: "Det är så mycket som förenar oss – låt oss bortse från det som åtskiljer!" varpå man pekar på rekryteringsproblem och prästbrist. Så börjar man debattera pastorernas utbildning, och frågan om en gemensam utbildningsanstalt blir aktuell. Det kommer att framstå som den enda rationella lösningen.

Så småningom kommer även den ena samfundstidningen efter den andra att dö. Inte så att de upphör att existera, de kommer bara att uppgå i allt färre organ. Istället för tjugo tidningar krymper antalet till tio, och till slut återstår endast ett organ. Rationaliseringen driver fram förändringen. Det är dyrt med många redaktioner. Många skall ha sin lön; tryckarna måste också ha sitt. På andra områden är trenden lika allvarlig. För en tid debatterades det t ex om Svenska Kyrkan skulle få sina avgifter genom statens försorg. Vi kan förmoda att frikyrkan i en sådan situation kommer att begära en motsvarande prestation såsom ett demokratiskt minimikrav. Bli inte förvånad om staten som gengäld ställer upp och erbjuder frikyrkan sina tjänster som att exempelvis distribuera frikyrkans alla samfundstidningar! Så erhåller staten samtidigt ytterligare en kontrollmöjlighet. Till slut är hela frikyrkan fullständigt inringad och kartlagd både religiöst och socialt.

Det blir en enda kyrka till slut. I varje fall går det förmodligen att komma mycket nära genom möjligheterna, till associativt medlemskap. Frågan är dock hur den kyrkan kommer att se ut. Kommer det att finnas något omvändelsekrav där manne? Förmodligen kommer det att stå en dopfunt för barnen vid kyrkorummets ena ände och en dopgrav för de äldre vid den andra. Det går lika bra! Den nya teologins kärlekssyn ställer inte några som helst krav.

Ännu har vi kanske inte nått detta stadium, men vi kan av alla tecken att döma se, att vi går dit. Man blir dock förvånad, när man öppnar samfundstidningarna och ser aningslösheten idag. Det är ungefär som på 300-talet, när folket levde under trycket av det romerska rikets järnsko. Helt plötsligt kom Konstantin den store, lyfte på bördan och upphöjde kristendomen till statsreligion.

Då trädde teologerna fram och förkunnade att tusenårsriket kommit. Prästerna fick äresäten i samhällslivet, makten koncentrerades till kyrkan och så småningom hade kyrkan både den politiska och den religiösa maktapparaten i sin hand.

Idag står vi inför samma situation. Nu talar teologerna om den myndiga människan och om den mogna män-

Vi borde gå in i kyrkorna och ropa ut såsom pionjärerna gjorde under reformationen.

De gick in i kyrkorna, ställde sig upp, pekade ut prästen i predikstolen och förklarade inför hela menigheten att han var en villolärare som förledde folket.

staten.

Med tiden kommer de yttre omständigheterna att driva fram en gemensam svensk kyrka bestående av både andedöpta och icke andedöpta från alla samfund; baptister, lutheraner, metodister, pingstvännen och katoliker. Vi kommer att ha en enda kyrka, i vars ledning ett råd av ledamöter från vart särskilt samfund kommer att sitta. Den kyrkan kommer också att ha en ledare, en ärkebiskop, fastän han förmodligen inte kommer att ha en sådan titel.

Vi kan se en liknande trend i hela Europa. Vi har skäl att förmoda, att det inom kort finns ett kyrkligt överhuvud för varje land. I Europa har vi så småningom en enda ledare, och till slut har vi för hela världen den ledare profetian så länge väntat på. Det är en kuslig trend, speciellt av den anledningen att medan utvecklingen pågår, sover folket och anar inte faran.

Om vi inte vaknar nu, kommer vi snart inte att ha den minsta möjlighet att bjuda motstånd. Vi kommer inte att få någon hjälp av omgivningen, därför att kyrkorna själva motståndslöst glider med i strömmen.

dedopsrörelsen. Det allvarliga är, att de som idag bekänner sig till pingstläran samtidigt är redo att sälja hela sin teologi för att få förena sig med präster och kyrkor i världen. Därvid hänvisar man till Joels profetia – och tänker inte på att man samtidigt missbrukar den.

EKUMENIKEN - EN ARMODETS RÖRELSE

Den enda rörelse som har någon möjlighet att överleva, är den rörelse, som gjort sig fri från det traditionella kyrkosystemet, och inte allierat sig med vare sig pingströrelse eller något annat samfund. Det blir en väg genom isole-ring och under ett kompakt motstånd från hela den etablerade kyrkligheten.

Vi förstår att detta måste skapa problem för den fria rörelsen. Möjligheterna att verka kommer att bli ytterst beskurna. Genom de ekonomiska lagarna som det nya samhällssystemet medför, blir religionsfrihet ett relativt begrepp. De ekonomiska lagarna gör det hart när omöjligt för grupperna att fungera.

När de ekumeniska kontakterna

Berikande utbyte med öst

Denna intervju gjordes av Radio Maranata strax efter Hans Lindelöws och Folke Jakobssons besök i Sovjetunionen i juni. De fick några förkänningar av de väldiga omvälvningar som just nu äger rum till följd av statskuppen den 19 aug genom att de kunde bevittna de oerhörda spänningar som existerade, i detta fall, mellan de oregistrerade kristna och de sovjetiska myndigheterna.

Den oregistrerade församlingen hade verkligen frihet att verka, men utsattes för mycket närgångna uppvaktningar från de ateistiska myndigheterna – de myndigheter som baserade sin myndighetsutövning just på bl a KGB och det sovjetiska inrikesministeriet, vars främsta företrädare deltog i kuppen mot Gorbatsjov.

Gorbatsjov satt 72 timmar i husarrest bevakad av KGB-män, utan tillgång till telefon, och utan att få några trovärdiga informationer från sovjetiska media.

Den nu bortgångne nobel-pristagaren Andreij Sacharov satt 7 år på det viset, mellan 1980–1986.

Ungefär samtidigt befann sig Ivan Fedotov och Vladimir Murasjkin, som syns på bilden av de besökande ryska vännerna på Bällsta, i arbetsläger för sin tro på evangelium.

Dessa kristna i Sovjet och många, många fler har genomlevt nästan alla sina livsdagar under sådana omständigheter som Gorbatsjov fick en liten aning om i sin sommarstuga på Krim.

Vi måste göra det aktuellt också i denna tid att varje kristen är kallad till soldat. Han är kallad att leva soldatlivet.

– Det är viktigt att vi får reda på vilka vapen vi har, och förstår betydelsen av dem. Bönestjärnan, exempelvis, och därför bör alla kristna bilda en bönekedja för enskilda individer, men också för grupper av människor som är speciellt illa utsatta i en värld fylld med orättvisor.

– Vi möter nöden ganska nära inpå oss. Våra bröder som har kommit till oss ifrån Sovjetunionen kan berätta om en intensiv kamp för människovärdet. Och människovärde utan Kristus existerar knappast. Risken är alltid att där Kristus inte är Herre, reduceras eller devalveras människovärdet

succesivt och försvinner så småningom. Men vi kan göra en insats. Naturligtvis kan vi inte lyfta hela Sovjetunionen, men låt oss göra tankeexperimentet att vi var och en hjälper några på ett eller annat sätt. Då kommer vi upp på samma nivå, och etablerar en gemenskap; en gudstjänstgemenskap med flera dimensioner. Vi bör lyssna på mobiliseringsordern och gå in i förbönens tjänst.

Sedan kan vi vara redo att sträcka oss längre än vi vanligtvis brukar orka med. Om vi inte får assistans ifrån en högre värld, har vi inga möjligheter att förmedla någon hjälp.

Om vi tänker på den konkreta situationen, vad är viktigast för oss att tänka på, bedja för och göra, med tanke på tillståndet i öst?

vHans: Jag skulle tro att det i Sovjet-

unionen finns kristna människor som representerar oerhörda resurser av levande tro på Gud och engagemang för Herren Jesus Kristus i bön och offer. Det finns väldigt många hängivna, levande kristna.

Men vad vi skulle kunna göra, om jag får tala av den erfarenhet vi har, är helt enkelt att bara hålla kontakten med dem så att de känner att de inte är bortglömda, utan det finns sådana som lever med och engagerar sig för dessa människor.

– De som vi har besökt nu är vad man har talat om som "underjordiska kristna". Det kanske inte är så aktuellt längre, om man med underjordisk menar hemlig, men det är i alla fall fråga om oregistrerade församlingar som faktiskt representerar väldigt resurser ifråga om tro, böneliv och offerliv. Det är inte så många som besöker just dem, märkte vi. Det är faktiskt så få, att när vi skulle besöka dem, kom vi till platser som aldrig förr varit besökta av utlänningar...

Jag får närmast intrycket av att här kan ske ett mycket berikande utbyte. Vi kan göra insatser om vi är trogna i uppdraget. Men de har en hel del att förmedla till oss. Därför bör vi kanske inte bara etablera kontakt och åka till dem, utan också inbjuda dem hit?

Hans: Det tror jag verkligen, men det är samtidigt hela tiden fråga om vad det innebär att bjuda dem hit och vad det innebär att komma till dem. Dessa människor har en bestämd övertygelse och en väldigt beslutsam inriktning när det gäller att inte registrera församlingen. Det är väldigt obekvämt, generellt sett, för kristna i väst.

I vårt land vill man inte gärna engagera sig för dessa frågor. Och det verkar som om man vill undertrycka detta element och faktiskt desinformera kristenheten.

Det pågår en väldigt allvarlig desinformationskampanj i vårt land i samfundspressen, när det gäller de oregistrerade. Det har sällan kommit fram tillförlitliga uppgifter. Nu har man velat skönmåla hela utvecklingen med glasnost och perestrojka, som att det är helt förbi och över med de kritiska elementen bland de kristna som de oregistrerade representerar. Men så är det inte, många vägrar fortfarande registrera sig.

OVAN: Folke Jakobsson med broder Ivan Fedotov, som suttit 18 år i fängelse.

OVAN T.H: Hela gruppen från Sovjet som hälsade på oss på Bällsta Missionscenter.

T.H: Ivans fru Valentina, som suttit 3 år i arbetsläger, packar här lådor och bilar fulla med förnödenheter.

Foto: THOMMY JACOBSSON

Allt är väl, ropas det – allt står väl till och problemen är övervunna och nu är det bara fråga om framryckning! Så presenteras ofta situationen. Men så är det alltså inte?

Hans: Det stämmer inte. Är det inte så att vare sig du är i öst eller väst är det exakt samma gudsbehov som gör sig gällande. En del har hittat en grund för sin tro och lever intensivt i denna syskongemenskap. Andra är mer periferiska. Man kan peka på flera saker som kan vara fördelaktigt, rent socialt, och andra kan vara mindre fördelaktiga. Men det typiska är trots allt gudsbehovet?

Folke: Vi märkte också, som Paulus säger, att vi är döpta i samme ande till att utgöra en och samma kropp, och vi har fått en och samme ande utgjuten över oss. Människorna vi mötte har varit oregistrerade sedan lång tid tillbaka. Vi har andlig gemenskap med varandra.

Det är förunderligt att uppleva hur den helige Andes kraft spränger språkgränserna och man får möta Gud tillsammans genom böner. De kanske starkaste intrycken man får, är just deras intensiva böner och rop till Gud. Vi kristna från Sverige har väldigt mycket att lära av deras heta och besmittande böneliv.

Jag får intrycket att en levande och fungerande kristendom som tar itu med problem och konkretiserar sina böner och verkar för att människor ska få hjälp, är en andlig maktfaktor och får betydelse för ett lands försvar, politik, kulturliv och utbildning. Man skulle kanske kunna säga att en fungerande kristendom är på alla områden ett salt mot förruttnelse och korruption, och ett ljus i mörkret.

Folke: På en plats upplevde vi konkret hur en lokalt fungerande församling utgör saltet. Vi märkte hur till exempel brottsligheten och problemet med sprit hade en helt annan dignitet och art än på andra platser där det inte fanns en bedjande församling. De sa också att Gud har hjälpt dem i den staden, så att många av ondskans andemakter inte fått tillträde dit. Det upplever de som svar som församlingens böner.

Församlingen blir alltså en maktfaktor i landet, och därmed är det klart att den fungerar bäst och utför den viktigaste insatsen för samhället då den bevarar sin identitet och ägnar sig åt det den är uttagen att göra för sin uppdragsgivare. Folke: När detta får fungera på en plats, och något litet görs i Jesu Kristi namn och av kärlek till Honom, får det konsekvenser och enorm räckvidd.

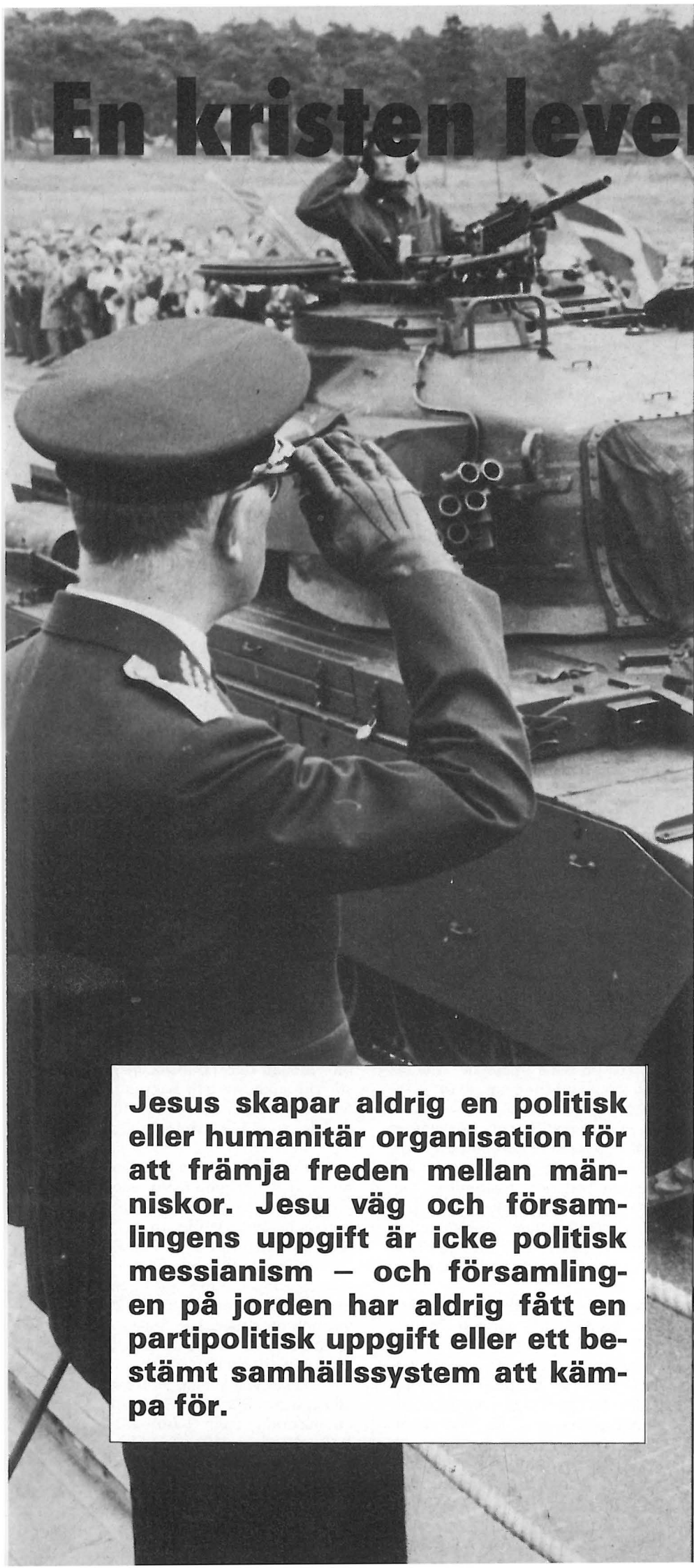
Där upprepas åter och åter förvandlingsundret...

Folke: Ja, och då kommer Gud med välsignelse över det som görs. Vi har ju en bild av Jesus Kristus när han förvandlar det lilla vi har. Jag tänker på den oerhörda nöd som finns omkring oss. När Jesus får tillträde, ser vi att det lilla förvandlas och räcker till skarnorna. Det är en matematik som bara den levande församlingen har grepp om, medan den politiska makten får stå vid sidan av och begrunda detta. Men det fungerar, och detta förunderliga fick vi se hos vännerna vi mötte.

Förmedla liv – Det är i den atmosfären och framtoningen som frälsningsfrågan blir aktuell. Alltså inte ytligt och övergående, men mycket djupt och förvandlande. Därför är det så viktigt att de kristna vågar återgå till ursprunget; återgå till Ordet. Varje kristen måste komma till insikt om att var och en särskild är kallad att vara förmedlare av evangelium och fortplanta liv till sin omgivning.

– Då ser vi att evangelium spränger alla gränser. För evangelium finns ingen järnridå eller bamburidå; inga svalg eller klasskillnader. Det upprättas en gemenskap som inte kan jämföras med någon annan gemenskapsform.

En kristen lever inte und

Jesus skapar aldrig en politisk eller humanitär organisation för att främja freden mellan människor. Jesu väg och församlingens uppgift är icke politisk messianism – och församlingen på jorden har aldrig fått en partipolitisk uppgift eller ett bestämt samhällssystem att kämpa för.

För att rätt kunna analysera ämnet, – och ge en klar vägledning och motive-ring, – kan det vara på sin plats med en rent historisk översikt, för att fastslå och förstå den hållning tidigare kristna har intagit till militärtjänst i freds- och krigstid.

Om man som utgångspunkt har gamla tiders kristna, är det av största vikt att dela översikten i två; den för- och efter-konstantinska tiden.

Den romerska hären var i allt väsentligt baserad på värvning av soldater och bara i liten grad utskrivning. Slavar och frigivna användes inte som soldater, och därmed var en stor grupp av kristna män direkt utesluttade. Den grupp av kristna vi skall se på tillhörde följaktligen andra grupperingar av samhället.

Ett av de första vittnesbörden om de kristnas hållning till militärtjänsten, möter vi hos den hedniske filosofen Kelsos från det andra århundradet. I sin kampskrift "Sanningsord" angriper Kelsos de kristna som nekat att göra militärtjänst med följande ord: "Om alla skulle göra som du, är det inget som hindrar att kejsaren blir lämnad allena och utan stöd, och herradömet över jorden kommer att tillfalla de laglösaste och vildaste barbarer, och där finns ingen möjlighet varken för din gudsdyrkan eller för den sanna filosofin". (citerat av Origenes i Contra Celsum V111, 68).

MILITÄR HÖGTIDLIGHET

Hade Kelsos rätt i att detta var den allmänna inställningen hos de kristna?

Tertullianus är den förste som har dryftat frågan om den kristne kan göra militärtjänst, eller rättare sagt har argumenterat för ett principiellt ställningstagande. Hans skrift "Om kransen" (De corona) är föranledd av en episod som hade inträffat under en militär högtidlighet där de inkallade skulle ställa upp med en blomsterkrans på huvudet.

En kristen som var utkommenderad kom barhuvad och nekade att bära blomsterkransen med den motiveringen att han var kristen. Han blev satt i fängelse. Tertullianus berömmar mannen för hans tapperhet, och begrundar det med följande retoriska fråga: "Skall det vara tillåtet att färdas med svärd vid sidan, när Herren har kungjort att den som tar till svärd, han

er dubbelkommando!

Text: JAN-EGIL HAFSAHL

skall med svärd förgås? Skall fridens son kunna delta i ett slag, han som inte en gång får lov att föra en rättsstrid? Skall han lägga i kedjor och fängsla, han som icke får lov att hämnas orätt mot sig själv?"

I "De idolatria", uttalar Tertullianus sig kategoriskt. Han ställer frågan (kap. 19) om den troende "kan omvändas till att bli soldat", och "om representanter för militärståndet kan släppas till bland de troende, trots att det bara är lägre militära grader som icke har offerplikt eller rätt att utdöma dödsstraff?". Hans svar är nej på båda frågorna. Att anföra exempel från G.T. genom att säga att Mose och Josua hade varit fältherrar, kallar Tertullianus för vitsmakeri (Si placet Ludure).

KRIGSTJÄNST FÖR JESUS KRISTUS

Tertullianus står inte på något sätt ensam. De äldsta av de utförligare kyrkoordningarna, Hippolyts "Traditio apostolica", från cirka år 220, har en lista över de yrken vars utövare inte kunde bli katekumener med mindre de gav avkall på sitt yrke. Detta kan vi läsa om i kap. XVI, 17–19: "En militär befälningssman eller en kommunal överhetsperson som bär den röda togan, må antingen ge avkall på sin ställning eller avvisas. Om en katekumen eller en döpt kristen önskar att bli soldat, skall han utstötas, då han har föraktat Gud."

I "Acta Marcelli", från år 298, möter vi en centurion, en officer som blivit kristen. På kejsarens födelsedag nekar han att delta i dagens festmåltid med rituell karaktär. Han kastar demonstrativt av sig sitt militära bälte och deklarerar; "Jag gör krigstjänst för Jesus Kristus, den eviga kungen. Från och med nu vill jag icke längre göra krigstjänst för eder kejsare, och jag föraktar också att tillbedja edra gudar av trä och sten, för de är döva och stumma bilder." Mannen avrättades med svärd.

I "Acta Maximiliani" blir vi vittnen till en session år 295 där soldatsonen Maximilianus från första ögonblicket nekar att uppge sitt namn eller att delta, med motiveringen att han är kristen: "Jag har icke rätt att göra militärtjänst, för jag är kristen."

Origenes lägger i dagen rent pacifistiska synpunkter. Kelsos hade pekat på att Gud i det gamla testamentet tillät och t o m påbjöd krig. Men de kristna lever icke längre under Mose statsordning, svarar Origenus, men

under Kristi statsordning. I evangeliets tid är krig och deltagande i krig en omöjlighet. (Contra Celsum VII, 26) De kristna kan bara föra andliga krig med sina böner. "Det är ingen som kämpar bättre för kejsaren än vi. Det är riktigt att vi inte drar i fält med honom, men vi kämpar för honom genom att vi har en egen här, en fromhetens här, genom våra böner till Gud."

Kelsos hade, som tidigare nämnts, sagt att om alla skulle handlat som de kristna skulle kejsaren icke få några soldater. På detta svarade Origenus "att om hela romarriket blev kristet, skulle det inte bli några krig. Då skulle det inte finnas någon fiende att kämpa emot, för den gudomliga makten skulle bevara riket." (VIII, 70)

Inte mindre avvisande än Origenes är om krigsdeltagande är Cyprian. I "Ad Donatum" ironiserar han över militarismen: "världen dryper av blod som blir oskyldigt utgjutet. När enskilda personer begår dräp, är det förbrytelse, dygd kallas det när det utföres å samhällets vägnar."

I samma ande talar Lactantius (Div. inst. VI, 20): "Militärtjänsten är icke tillåten för den rättfärdige, hans militärtjänst är nämligen själva det rättfärdiga livet. Det är ingen skillnad om du dräper med järn eller med ord. Från detta Guds bud må det icke göras något undantag, för det är alltid orätt att dräpa en människa. Guds avsikt var att hon skulle leva i helighet."

MARTYRIUM ENDA ALTERNATIVET

Exemplen från den förkonstantinska tiden är klara och entydiga. Under motivering att man hade blivit kristen, nekade de troende konsekvent att delta i någon form av militär- eller krigstjänst, – även om martyriet var det enda alternativet.

Med Konstantins maktövertagande skapades distinkta gränser mellan det vi senare känner som kyrkohistoria och väckelsehistoria. Brytningarna visar sig ganska snart också i synen på militärtjänsten.

Den första förändringen märker vi på kyrkomötet i Arles 314. En av de kyrkorättsliga bestämmelserna (canon 3) lyder: "Om de som kastar ifrån sig sina vapen i fredstid, blev det beslutat att de skulle utestängas från nattvarden."

Konciliet i Arles bestraffade också dem som inte ville göra polistjänst, men godkände den som hade skrup-

ler genom blodsutgjutelse i krig.

I den nya kyrkorättsamling som blev antagen i andra hälften av 4 århundradet, "Constitutiones apostolicae" har bestämmelserna från Hippolyts kyrkoordning blivit radikalt omarbetade. Allt konstitutionen säger om soldater som önskar bli katekumener är detta: "En soldat skall icke chikanera någon och nöja sig med sin lön." (VIII, 32,10).

DRÄPA Å SAMHÄLLETS VÄGNAR

Den förste som oreserverat gett sanktion till krigargärningen är Athanasius. I ett brev skriver han bl a följande: "... det är således förbjudet att dräpa, men i krig är det både rätt och berömligt att slå ihjäl sina motståndare." (P.G. XXVI, 174 B.)

Cyprian hade med bitande ironi sagt att dräpa å samhällets vägnar kallas dygd. Här sägs samma sak utan ironi, uttalat som en självklar moralisk sanning.

Augustinius uppfattning av frågan finner vi i en serie spridda uttalanden. Dessa uttrycker en konsekvent uppfattning – Liksom Athanasius hävdar Augustinius den stora skillnaden mellan att dräpa som privatman eller att göra det i egenskap av soldat. Dessa två handlingar må utsättas för olika moralisk bedömning. En soldat handlar icke å egna vägnar, men till statens bästa (pro civitate). I denna ofullkomliga värld är användandet av våld nödvändig för att upprätthålla rättsordningen, hävdar Augustinius. "Var fredlig (pacifucus) också när du för krig! och visa barmhärtighet mot en slagen fiende!"

Ett krig som kristna skulle kunna delta i, måste legitimeras som ett rättfärdigt krig (iustum bellum). Tillsammans med idén om rättfärdiga krig övertog också Augustinius den antika filosofins naturrättsliga grund.

Medeltidens kyrka följde Augustinius, och hans hållning togs också i arv av reformationskyrkorna. Person- och ämbetsmoral är de etiska kategorier de stora kyrkosamfundet sökt sin lösning i.

För Thomas Aquino antär problemet om kristnas krigsdeltagande formen av frågan under vilka betingelser ett krig kan anses för rättfärdigt. I "Summa theologiae 11" formulerar

fortsättning sidan 18

Uthållig Bön

Allt vänta är nästan en bortglömd konst.
Allt måste ske med brådska, säger man.
Men att vänta på Gud är inte bortkastad tid...

Av A.A. ALLEN. Ur traktatskriften "Uthållig bön",
(originaltitel: Power with God through fasting and prayer)
utgiven av Evangelisten 1974.

Im någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig var dag, så följe han mig." Luk 9:23

Den väg som Jesus vandrade var självförsakelsens väg.

Du läser denna lilla skrift därför att du vill följa Honom. **Försaka då dig själv!**

Någon sade en gång "Ingen människa talade som den mannen". Jag skulle vilja tillägga att få människor har någonsin levt som den mannen. Få har lärt sig att försaka sig själva – det egna jaget.

Vi läser om Jesus i skriften att "bittida om morgonen medan det ännu var mörkt, stod han upp och gick åstad bort till en öde trakt och bad där." Mark 1:35. Hur många av alla dem som längtar efter att göra det som Han

gjorde, ägnar liten eller ingen tid till bön!

Hur många står ut med ensamheten? Visst ber man ofta vackert i en grupp eller när andra lyssnar, men de ensamma timmarna under natten, tillbringade i bön, ger inget beröm åt **JAGET**. Det egna jaget flyttar sig lite grann för att finna en mer vilsam ställning på den vilsamma bädden och sjunker sakta in i sömnen igen. Jaget säger: "Jag måste få min sömn!" Jaget lyfter handen med ett leende då Herren söker någon som vill bedja en timme på natten eller den tidiga morgonen. Jaget gläder sig över att ha blivit iakttaget under den tidiga bönestunden och över hur väl grannar och vänner tänker om det.

Jaget stänger av väckarklockan när den ringer och fortsätter att sova. Jaget säger: "Det lönar sig inte att bedja när du inte känner för det!" Jesus sade: "**Försaka dig själv!**" Detta är of-

fer – ett verkligt offer åt Gud och Gud ser till offer.

En av mina första mötesserier i södra Missouri var välbesökt under en hel vecka, men ingen hade svarat på inbjudan framme vid altaret. Min fru och jag beslutade oss för att detta **MÅSTE** ändras. Tillsammans kom vi överens om att vi skulle bedja hela natten att själar skulle bli frälsta under det sista mötet. Vi var redan trötta till kroppen för timmen var sen och kvälens möte hade varit ansträngande. Tröttheten kom snart över oss. Till och med att hålla sig vaken tycktes oss nästan omöjligt. Åter och åter måste den ene väcka den andre. Där var inga bönerop, ingen spänning, ingenting som höll oss vakna utom vetskapen att i denna lilla samling människor som Gud hade gett oss att ansvara för fanns förlorade själar och vi måste få se dem frälsta! Och vi hade lovat Gud att bedja saken igenom.

När solen kröp upp över horison-
ten, visste vi att vi hade hållit vårt löf-
te. Något skulle hända den kvällen. Vi
kunde knappt vänta tills tiden för
gudstjänsten var inne. Och den kväl-
len kom segern. En efter en lydde kal-
lelsen, tills nitton själar hade funnit
frälsning. De prisade högljutt Gud i
detta lilla lantliga skolhus, där predi-
kanten som ledde det hela endast ha-
de predikat i tre veckor. När vi jublan-
de vände hemåt efter gudstjänsten, in-
såg vi att Gud hade lärt oss en läxa –
det lönar sig att FÖRSAKA den vila
som vi anser som vår rätt. Det lönar
sig att bedja sig igenom, antingen vi är
stimulerade av känslor och behov av
att bedja eller inte. Jaget säger "Bed,
när du känner dig manad till det!"
Självförsakelsen säger "Bed under alla
förhållanden!"

At finns tider då bö-
nen är en glädje –
när bedjandet är
uppfriskande för
den trötta själen.
Men det kommer
tider då bönen är att
möta fienden ansik-
te mot ansikte på
slagfältet.

Då gäller det att energiskt dra ur
hans grepp de ting som genom Guds
löften rätteligen tillhör oss, men som
satan försöker hindra oss från att få,
om han kan. Det kommer tider då vi
måste kämpa i bön som Jakob gjorde
då han ropade: "Jag släpper dig icke
med mindre du välsignar mig." 1 Mos.
32:26. Det finns tider då svaret dröjer
och vi måste hålla ut i tålamod som
Daniel i tre hela veckor. Dan. 10:2.
Det finns tider då denna kamp gör
kroppen trött och nerverna överan-
strängda som det hände Elia då han
hade bedit ned elden och regnet. Se 1
Kon. 18:1–19:4. Under sådana tider
kräver bönen självförsakelse. Men det
lönar sig. Endast den människa som
TROR på bönen saktar sig själv
den vila hans kropp kräver för att
bedja och Guds löfte är "Och allt vad I
med tro bedjen om i eder bön, det skolen
I få." Matt. 21:22

Verklig bön – avgjord, övervinnan-
de bön – är det största utflödet av
kraft på jorden.

Den första lärjungaskaran bad i tio
dagar och då – inträffade pingst-
undret.

Mose tillbringade fyrtio dagar på
berget. Där talade han med Gud.
Hans ansikte blev så lysande att han
fick hänga ett täckelse över det.

Müller bad, och fick en miljon dol-
lar som möjliggjorde vården av 2.000
barn.

Jesus gick upp på berget för att bed-

ja och återvända för att kasta ut de-
moner, som endast kan betvingas ge-
nom bön och fasta. Mark. 9:29. Han
sade inte till den sörjande fader: "Det-
ta slag kan endast drivas ut genom bön
och fasta. Vänta medan jag går bort och
fastar och beder!" Han var redan förbe-
redd genom fasta och bön. Självförsa-
kelse, fasta och bön, var en del av
Hans dagliga liv. Det ingick i Hans
livsmönster. Han bad först, och när
behovet mötte Honom, hade Han re-
dan "bedit sig igenom" och var redo
att gripa in och hjälpa.

Hur många tror att de försakar sig
själv om deras fasta har själviska mo-
tiv? Se Jes. 58:3–7.

Fasta är en viktig del av självförsa-
kelsen. Att erhålla föda – den rikli-
gaste, smakligaste och bästa – är en
av jagets starkaste önskningar. Det
var för en markrätt som Esau sålde sin
förstfödsrätt. Det var med fysisk
hunger – längtan efter föda – som
satan satte in den första frestelseat-
tacken mot Kristus när han var i ök-
nen. Paulus, denne kraftens apostel,
förklarade att han ofta fastade. 2 Kor.
11:27. (Sv. översättning "under hung-
er och törst.")

Föda i sig själv är inte syndigt. Men
när den tillmäts en otillbörlig betydel-
se, blir den en gud, och om den blir
en gud, blir den till synd.

Paulus varnade församlingen i Filip-
pi för några som de kunde bli frestade
att följa efter, några, om vilka han sä-
ger i Fil. 3:18–19 att de "vandrade så-
som fiender till Kristi kors och deras än-
de är fördärv, de hava buken till sin Gud
och söka sin ära i det som är deras skam
– deras sinne är vänt till det som hör
jorden till."

Många som idag önskar att de hade
Guds undergörande kraft i sina liv är
hindrade av det faktum att de hellre
går miste om vad Gud av sitt bästa
har ämnat för dem, än att de vill gå
miste om en god måltid.

Det var medan jag var i min första
församling som jag beslöt mig för att
jag **måste** få höra något från himlen,
måste få veta varför mitt tjänande in-
te bekräftades av tecken och under.

Jag var säker på att om jag fastade
och bad skulle Gud på något sätt tala
till mig och uppenbara för mig vad
som stod emellan mig och Guds kraft.
Jag var så längtande efter Guds kraft i
mitt eget liv att jag kände att jag var-
ken kunde stå i predikstolen eller nå-
gonsin mer predika förrän jag hörde
något från Gud. Jag talade om min
plan för min fru.

Sedan hade jag den största striden i
mitt liv! Satan hade beslutat att jag **in-
te** skulle fasta och bedja tills Gud sva-
rade. Många gånger körde han ut mig
ur bönekammaren eller lurade ut mig.
Satan visste, att om jag verkligen fick
kontakt med Gud, skulle hans rike
tillfogas mycken skada. Därför gjorde
han allt som stod i hans makt för att

hindra den kontakten.

Dag efter dag gick jag in i bönekam-
maren, besluten att stanna kvar tills
Gud talade till mig. Åter och åter kom
jag ut utan svaret. Jag försvarade mig
alltid med att säga att jag skulle bedja
mig igenom dagen därpå. Det skulle
vara mera gynnsamt då.

En dag, då vi satt vid matbordet, ta-
lade Gud till mitt hjärta. Jag hade bara
tagit en tugga av maten när jag hejda-
de mig. Gud talade till mig! Jag för-
stod att Gud inte **skulle ge mig sva-
ret på frågan i mitt hjärta**, förrän
jag önskade höra hans röst hellre än
något annat i världen, hellre än att
njuta av föda, hellre än att tillfreds-
ställa jaget. Jag steg snabbt upp från
bordet och sade till min fru: "Älskling,
jag menar allvar den här gången. Jag
ska gå tillbaka in i bönekammaren
och jag vill att du ska låsa in mig. Jag
tänker stanna där tills jag hör något
från Gud."

Jag hörde henne låsa dörren från ut-
sidan. Innan hon gick sade hon: "Jag
släpper ut dig närhelst du knackar."
Jag svarade: "Jag kommer inte att
knacka förrän jag har fått svaret
som jag så länge velat ha."

Antligen hade jag be-
slutat mig för att
stanna där tills jag
hörde något från
Gud, till vilket pris
som helst.

Timme efter timme stred jag med
djävulen och köttet inne i bönekam-
maren. Många gånger var jag nära att
ge upp. Det tycktes mig som om da-
garna bara försvann och min fram-
gång kom så långsamt. Ibland var jag
frestad att ge upp alltsammans och
försöka bli tillfredsställd utan sva-
ret – att fortsätta precis som förut.
Men djupt i min själ visste jag att jag
aldrig kunde bli tillfredsställd genom
att göra så. Det hade jag försökt och
funnit att det inte var nog. **Nej, jag
skulle bli kvar här på mina knän
tills Gud svarade – eller dö.**

Sedan började Guds härlighet fylla
kammaren! Jag trodde för ett ögon-
blick att min fru öppnat dörren, kam-
maren började bli ljus. men hon hade
inte öppnat den. **Jesus hade öppnat
himmelens dörr och kammaren
flödade av ljus, ljuset från Guds
härlighet.** Guds närvaro var så verk-
lig, så underbar, så mäktig att jag kän-
de att jag kunde dö där på mina knän.
Det kändes som om jag inte kunde
härda ut om Gud kom närmare. Ändå
ville jag det och var besluten att få
uppleva det.

Var detta mitt svar? Skulle Gud tala
till mig nu? Skulle Gud till sist, efter
dessa många år, tillfredsställa mitt

fortsättning sidan 24

Vi önskade att så många som möjligt skulle få kännedom om våra tältmöten på Bällsta och det skedde på olika fronter. Agneta hälsade Radio Maranatas lyssnare välkommen att delta i mötena. Ungdomarna i församlingen åkte ut varje dag och delade ut massor av handaffischer med inbjudan. Via receptionen inbjöds också våra hotellgäster att vara med, och ut mot den stora vägen hade vi satt upp en stor banderoll, så att alla de, som stressade iväg mot Solvalla med hoppet om den stora vinsten, kunde se, att det finns andra människor som också satsar, inte pengar på ovissa vinster, men sina liv för det som de tror på. Vilket också det gulblå tältet vittnade om för dem!

Tältmöten i St

Rapport av BRITT WIKLUND

■ ■ ■ I den långa raden av tältmöten runt om i Sverige sommaren 91, hade nu äntligen turen kommit till Stockholm. I en omgivning, där sådana mammontempel, som B&W, OBS och Solvalla travbana bjuder ut sina tidliga och förgängliga varor och lockbeten, reste vi i slutet av augusti det enkla Maranatatältet på Bällsta Missionscenters område. Här skulle vi under två veckor ropa ut det glada och allvarliga budskapet om Jesu Kristi seger på korset för att människor, som lever i en kaotisk värld, åter skulle få en chans att ta ställning till den nödvändiga frälsningen.

Vi önskade naturligtvis därför, att så många som möjligt skulle få kännedom om våra tältmöten på Bällsta och det skedde på olika fronter. Agneta hälsade Radio Maranatas lyssnare välkommen att delta i mötena och ungdomarna i församlingen åkte ut varje dag och delade ut massor av handaffischer med inbjudan till mötena. Via receptionen inbjöds också våra hotellgäster att vara med, och ut mot den stora vägen hade vi satt upp en stor banderoll, så att alla de, som stressade iväg mot Solvalla med hoppet om den stora vinsten, kunde se, att det finns andra människor som också satsar, inte pengar på ovissa vinster, men sina liv för det som de tror på. Vilket också det gulblå tältet vittnade om för dem!

Från olika delar av världen

Det kom också en hel del, men ändå för få, okända besökare, mest på helgerna, för att höra om det vi hade att komma med var något för dem.

Vi fick också besök av syskon från andra platser i landet. De kom från Göteborg, Örebro, Linköping, Kalmar, Eskilstuna, Uppsala och Gävle för att hjälpa till med att predika, vittna och evangelisera eller bara för att sitta ner och lyssna för sin egen uppbyggelses skull. Även andra länder och världsdelar var representerade i mötena, både av sådana, som för första gången hörde de glada nyheterna om Jesus Kristus. De kom från så olika delar av världen som Dominikanska Republiken, Colombia, Tunisien, Marocko, Egypten, Uganda, Tyskland och Norge. Orquidia från Santo Domingo sjöng och vittnade om vad frälsningen betytt och betyder för henne och Moussa från Tunisien predikade om frälsningens grunder och om nödvän-

digheten av den helige andes kraft i våra liv.

De andra deltog i möteskampanjen genom att hjälpa till med disk och städning. Även de bröder och systrar som sköter de dagliga sysslorna här på Bällsta, med att bygga, köra taxi, sitta i receptionen, städa hotellet, laga mat, sköta administrationen mm, hade också ork att bidra i samlingarna med predikan, mötesledning, värds-kap, blomstersmyckning, bok- och kassettförsäljning och naturligtvis med sång och vittnesbörd.

Rycka människor undan förgängelsen

I vittnesbörden framgick, att alla bar samma längtan inom sig, att på ett mer fullödigt sätt bli fylld med Jesu Krisi kärlek för att på ett bättre sätt kunna vara med och rycka människor ur förgängelsens eld in i Guds rike. De flesta upplevde, och här spelade det ingen roll om man varit frälst en längre eller kortare tid, att man kommer till en punkt då man känner behov av att få börja om från början och åter få bli uppfylld med den första kärleken och dess innerlighet och kraft.

Det framkom också i vittnesbörden, att trots kamp och svårigheter, så finns det ingenting, som kan ersätta ett liv tillsammans med Jesus Kristus och vara nära honom i ett segerrikt böneliv, vilket alla önskade. Man underströk det man sade genom att läsa ur Psaltaren, Jesaja, Hesekiel, Johannes evangelium och brevet till Filipperna. I slutet av mötena inbjöds till förbön för olika behov och varje kväll sökte sig flera fram till "botbänken" för att förnyas i sitt andliga liv.

Även de predikande bröderna ställde mangrant upp och undervisade för att skickliggöra oss än mera för tjänst i Guds rike. Arne Imsen, Folke Jakobs-son, Hans Lindelöf, Gunno Andersson, Tage Johansson, Per Arne Imsen och Jan Egil Hafsaahl turades om att ge oss var sin del av heligheten, så att vi fick vår beskärda del av tillrättavisning, förmaning och uppmuntran. Arne Imsen tog i ett bibelstudium upp frågan om vad som händer med förkunnelsen av evangeliet när kristenheten har avskaffat läran om helvetet. Helvetet har inte skapats för människor, utan för satan och hans fallna änglar, som övergav sin härlighet i himlarymderna. Men om människan

Torgmöte i Stockholm.

inte blir återköpt med Jesu Kristi dyra blod, som rann på Golgata kors, kan hon inte bli fri ifrån satans herravälde, och måste då följa honom, till det fängelse, från vilket det inte finns någon återvändo. Men om helvetet inte finns, vad är det då Jesus Kristus har återköpt och återlöst oss ifrån. Det är därför vi aldrig får förtrötta att predika ett fulltonigt evangelium, liksom Gud inte vill att en enda människa ska gå förlorad, utan att hon istället ska vända sig till sanningen och rädda sig från mökrets makter.

Tillbaka till gamla ideal

Ett annat bibelstudium handlade om att vi kristna måste återvända till gamla ideal. Vi bör leva ett enkelt liv med enkla vanor, så att vi blir trovärdiga i vår förkunnelse. Om alla människor som nu lever på jorden (4-5 miljarder) skulle begära samma levnadsstandard, som den vi i västvärlden unnar oss, skulle jordens alla naturresurser snart ta slut och miljöförstöringen bli så katastrofal att jorden blir obeboelig.

Därför borde vi kristna leva ett så anspråkslöst liv som möjligt, helst på landet med självhushållning och återvinning och låta även detta bli en predikan för en ogudaktig och förlorad värld. Framgångsteologin är en omöjlig teologi för de kristna, som predikar korsets och blodets evangelium.

Två nattsändningar i närradion kun-

de Maranata stå till tjänst med under tältkampanjen, som sammanföll med slutspurt i den svenska valrörelsen. Därför tog Arne Imsen i programmen upp frågan om den kristne och politiken. Ska en kristen engagera sig i politiken? Och i så fall, vad kan en kristen åstadkomma genom politiken? Blir samhället bättre med kristen politik? Vad är kristen politik? Det står i bibeln att hela världen är i den ondes våld och att de kristna ska hålla sig obesmittade av världen. Politik är väl i allra högsta grad en världslig angelägenhet. Har de kristna blivit kallade till att syssla med världsliga angelägenheter?

Vi förlängde tältmötena med en vecka för att ge våra grannar och andra ännu ett "ögonblick av nåd", vilket var kampanjens motto, då de kunde få avgöra sig för ett liv tillsammans med Jesus Kristus. Den sista hela helgen blev också några av våra utländska vänner frälsta. Hela mötesserien avslutades med att en nyfrälst syster Elisabeth från Kalmartrakten döptes till Kristus, med församlingens bön om Guds rika välsignelse över hennes liv.

Låt ett sådant slut på mötesserien leda oss till att be, att vi får leva i den första kärlekens smörjelse så att vi på ett rätt sätt kan arbeta i Herrens vingård och inte behöver finna en dag, att vi vandrar som fiender till Kristi kors. ■

Lär känna den KATOLSKA KYRKAN!

Vi måste möta hennes flörtande och lismande inställsamhet med gedigen kunskap. Kunskap i Guds Ord. Kunskap om hennes falska frälsningslära och Kristusbild. Kunskap om sakramentalism, riter, helgontillbedjan m m och inte minst dess grymma historia. Dessutom måste vi se i bibelns profetia dess slutliga öde.

JAN EGIL HAFSAHL:

.....st Katolska kyrkans historia I

.....st Katolska kyrkans historia II

.....st Katolska kyrkans historia III

ARNE IMSEN:

.....st Katolska kyrkan i bibliskt och profetiskt ljus I

.....st Katolska kyrkan i bibliskt och profetiskt ljus II

GUNNO ANDERSSON:

.....st Katolska kyrkans konstitution

KJELL HÄGERMAN:

.....st Katolska kyrkans lära

PER ARNE IMSEN:

.....st Katolska kyrkan och ekumeniken

(Kassetband från konferensen i Stockholm januari '89)

Orderadress:
PILGRIM MUSIK & MEDIA
Welanderg. 26
416 56 Göteborg
Tel: 031-84 24 34

DET VIKTIGASTE VALET

Jesus passade inte in i mönstret, eller den politiska situationen. Hans rike var icke av denna världen. Han hade en helt annan uppgift än att med politiska eller andra maktmedel befria landet från romarna. Jesus skulle samla och förena Guds förskingrade barn.

Appell av
FOLKE JAKOBSSON

Det finns en fråga som är mycket väsentlig och som kräver ett svar. Det är frälsningsfrågan. Vi lever 1991, i år är det valår och vi vet vad det innebär för det flesta av medborgarna i det här landet. Vi har frihet att gå åstad och rösta på det parti som vi tror skall ge ett hopp för framtiden.

Men nu handlar det om frälsningsfrågan och det har faktiskt inte alls med partipolitik att göra. Nu gäller det frälsningen och den frågan måste du och jag besvara här i tiden, då vi är på andra sidan floden är det försent. Jesus säger så här till en människa som han mötte på sin vandring: "Människosonen har fått makt att förlåta synder, redan här i tiden". Detta är mycket väsentligt; det absolut viktigaste är att få en lösning på frälsningsfrågan.

Det här kan uttryckas på många olika sätt, men bibeln har svaret på frågan. Det är enkelt, men ändå är det svårt för människan att få tag i just lösenordet som ger oss svaret. Det är enkelt därför att Gud har i Jesus Kristus betrott oss med försoningens ord. Gud har gjort detta klart för nästan tvåtusen år sedan.

Han älskade oss så oerhört mycket att han sände det förnämsta som fanns i himmelen, i den eviga världen, han sände sin son Jesus Kristus hit ned. Han föddes av jungfrun och Gud

gav honom namnet Jesus, "ty han skall frälsa sitt folk från deras synder". Gud har gjort allt klart, det är värt att understryka. Det sista Jesus sa när han hängde på förbannelsens trä och dog för alla människor i alla generationer, var; **DET ÄR FULLBORDAT!**

Därmed är den underbara frälsningsplanen färdigställd, vägen är banad och öppnad ända in i himmelen in i den eviga världen, till den tron som står rest i himmelen, invid Faderns hjärta. När Jesus Kristus dog, öppnades vägen till Gud. Himmelen markerade detta på ett sådant sätt att det skedde något i templet i Jerusalem.

FÖRLÅTEN RÄMNADE

Den tjocka vävnaden, förlåten, som hängde i templet och skilde det heliga från det allra heligaste, rämnade uppiifrån och ner. Så kunde man se in i det allra heligaste, där nådastolen och förbundsarken stod och dit översteprästen gick in en gång om året för att med blod sona folkets missgärningar och synder. Det är fullbordat, ropade Jesus och vägen öppnades till försoning och gemenskap med Gud.

Du har möjlighet att övergå från mörker till ljus, du kan lämna synden och världen bakom dig. Bryt upp från gänget, kompisarna och lämna världen och vad den tillhör. Bryt upp från slakten och sök dig fram till Jesus Kristus. Han är närvarande genom de ord som predikas, ord du får höra från enkla män och kvinnor som har gjort denna erfarenhet.

Vi har mött Jesus till individuell befrielse och frälsning och han har döpt oss med sin helige Ande och gett oss kraft från höjden som gör att vi i denna sista tid får vara med och påskynda hans dags tillkommelse som snart skall äga rum. I ett ögonblick skall denne Jesus Kristus komma tillbaka för att hämta dem som hör honom till, alla dessa som älskat hans tillkommelse. Det säger bibeln och det tror vi på. Tänk att Jesus Kristus har just det här extra – kryddan i tillvaron – som vi behöver och som gör att livet är värt att leva. Vi behöver inte uppgivas av ångest eller förtvivlan, umgås med självmordstankar eller annat som plågar människan.

Många människor bär på ett djupt förakt, dels för sig själv, dels för sin nästa. Varför möter man förakt i så många olika sammanhang? Jo, därför att man förlorat meningen med tillvaron.

PASSADE INTE I MÖNSTRET

Man har missat hörnstenen, den som byggningsmännen förkastade. Det står om Jesus att han kom till sina egna, men hans egna tog icke emot honom. Han passade inte in i mönstret eller den politiska situationen, därför att hans rike icke var av denna världen. Om hans rike hade varit av denna världen hade han gjort som andra före honom; bildat en gerilla-armé och försvarat sig med vapen.

Men hans rike var icke av denna världen, han hade en helt annan uppgift än att med politiska eller andra maktmedel befria landet från romarna. Jesus skulle samla och förena Guds förskingrade barn. Han är överherden och känner oss var och en.

Han vet att du är hopplöst förlorad och redan dömd, eftersom du inte tror på honom som Gud har sänt. Anden överbevisar oss i vårt samvete att vi har misslyckats. Har man nått fram till den punkten, då är man lyckligt lottad. Tycker du att ditt liv misslyckats fullständigt, då finns det hopp. Jesus Kristus frälsar nämligen inte någ-

fortsättning sidan 20

Midnattsrop

"Det inte Nathan Söderblom lyckades med vid det ekumeniska mötet i Uppsala 1925, det lyckades kyrkorna i Stockholm med isöndagskväll. Det skedde i pingströrelsens högborg, Filadelfiakyrkan i Stockholm."

Detta hände en minnesvärd söndag i september.

FÖR FÖRSTA GÅNGEN efter Gustav Vasa så deltog katolska kyrkan i ett ekumeniskt möte tillsammans med lutheraner och frikyrkliga. Och inte var som helst. Det hände i Filadelfiakyrkan i Stockholm. Alltså i pingstförsamlingens förnämsta möteslokal. Den församling som grundades av Lewi Petrus. Lewi Petrus, den man som i pingströrelsens initialskede då lade grunden med klara besked om både ekumeniken och katolska kyrkan:

"Katolicismen är i antågande allt mer och mer – denna sköka, vars händer dryper av blod, denna hemska kyrka, som har många millioner mäns och kvinnors blod på sitt samvete; denna samvetslösa påvekyrka är på väg att komma in i Sverige igen, och detta ekumeniska möte (Uppsala 1925) är ett stort steg i utvecklingen mot detta mål."

Lewi Petrus hade alltså också mycket klart uttalade synpunkter på det ekumeniska mötet i Uppsala 1925:

"Detta ekumeniska möte är den största förberedelse för katolicismens införande i vårt land. Man står ju och beklagar sig över att man icke har sina 'romerska bröder' ibland sig. Detta är en av de värsta faror som det ekumeniska mötet har med sig. Och Gud förbarme sig och hjälpe svenska folket att vakna inför detta."

DET VAR DÅ DET. För en generation sedan. Nu kunde den som besökte pingstkyrkan bevittna ett intervju-samtal med den lutherske stockholmsbiskopen Henrik Svennungsson, som belåtet uttalade glädje över sin omväxlande och spännande tillvaro: Denna söndag i pingstkyrkan i Stockholm, nästa söndag i Peterskyrkan i Rom. Därefter predikade katolske biskopen Hubertus Brandenburg, och uppmanade i sitt tal församlingarna att "försöka hitta vägen tillbaka till enhet, kärlek och sanning". Med all önskvärd tydlighet framgick att vägen tillbaka går via Rom. Körerna som sjöng, ceremonierna som förehades och, slutligen med ödesmättad högtidlighet: avslutande växelsångsmässa, ledd av ortodoxe biskopen Nikolai

Suursööt; iförd mässkrud. Församlingen, till stor del bestående av pingstvännen i övre medelåldern, uppmanades att delta i växelsången som avslutades med bön till jungfru Maria och alla helgonen förutom treenigheten, och manifesterades med korstecken. Det var alltså i pingstkyrkan.

Dagen efter skrev en f d pingstpredikant ett referat i "den väckelsekristna rikstidningen" Dagen, med väl markerad stolthet:

"Det inte Nathan Söderblom lyckades med vid det ekumeniska mötet i Uppsala 1925, det lyckades kyrkorna i Stockholm medDet skedde i pingströrelsens högborg, Filadelfiakyrkan i Stockholm."

Det är väl sådant tidningen Dagens chefredaktör benämner "väckelsejournalistik". Vi som lyssnat till fädernas förkunnselse, läst om deras kamp och har deras ståndaktiga tro som föredöme och inspirationskälla, försökte med några fotokopierade citat från tjugotalets Evangelii Härold mana fram eftertanke hos några av de äldre mötesbesökarna. En mötesvärd rev i Filadelfiakyrkans vestibul ett sådant Petrus-citat ur min hand, skrynklade och slängde i kyrkans papperskorg, och bad mig hotfullt lämna lokalen. Det Lewi Petrus och många övriga pingstpionjärer för sextio år sedan förkunnade från talarstolen i Filadelfia och skrev i Evangelii Härold, blev nu inte ens accepterat som diskret flygblad utanför möteslokalen.

Nästföljande tisdag stod att läsa i ett brett uppslaget reportage från Peterskyrkan i Rom hur svenske ärkebiskopen deklarerar: "Det är dags att förklara att reformationstidens förkastelsedomar inte längre gäller. Den ekumeniska dialogen har påvisat en grundläggande enighet. Fördomar har undanröjts och vänskapen har vuxit..." Hade verkligen svenske ärkebiskopen fått fullmakt från sin kyrka att göra ett sådant uttalande, och med detta deklarerar att reformationstidens kamp där många tog martyriet hellre än vek i sin övertygelse att katolska kyrkans lära stängde

vägen till liv och salighet för tid och evighet.

Tidningen Aftonbladet noterade med förundran tilldragelsen i om:

"Idag slår historiens vingslag över Den eviga staden. Det blir rader av 'för första gången'. Det är första gången som påven firar gudstjänst med lutherska ärkebiskopar i Peterskyrkan. Ekumeniska gudstjänster har aldrig tidigare ägt rum i katolska kyrkans största helgedom. För första gången vandrar en svensk och en finländsk ärkebiskop i samma procession som påven. Detta är Johannes Paulus II:s sätt att tacka för mottagandet i Uppsaladomen under påverestan 1989. ... Aldrig tidigare har en drottning deltagit som uppläserska i Peterskyrkan. Den här gången är det också en luthersk drottning."

MÅTTLÖST BERUSAD AV SKÖKOVINET fortsätter tidningen Dagen att allt mera frikostigt i ord och bild breda ut reportage om påvens och katolska kyrkans triumfer i hela världen. I ett reportage från Brasilien som gjorts av en reporter för världstidningen Observer, men med hull och hår på framskjuten plats publicerat i tidningen Dagen, berättas om vilka problem den helige fadern röner på sin visitationsresa i Brasilien, där "sekt" hindrar katolska kyrkans utbredning:

"Påven befinner sig sedan i fredags i Brasilien på ett tolv dagar långt besök. Han är där för att stödja en sak många redan anser förlorad – att hävda den katolska kyrkan inför utmaningen från sekt med anknytning till pingströrelsen." Och var sympatierna finns hos dem som publicerar reportaget, förstår man även av att artikeln illustrerats med ett stort foto av vänligt leende påve i full mundering med mitra och kräkla.

Hur upplever missionsvännerna detta? Pingstsyskon, som år efter år med innerligt evangelisationsnit samlats i bön, missionsmöten, syföreningar och andra missionsaktioner för att samla medel att sända till missionä-

fortsättning sidan 25

**Text:
STINA
FRIDOLFSSON**

EN KRISTEN...

fortsättning från sidan 11

han tre betingelser för att ett krig ska anses iustum bellum: a) att det inte är igångsatt av privatperson, b) att det utkämpas för en rättfärdig sak c) att det förs med goda intentioner hos de krigförande.

"SVÄRMARNA"

Parallellt med de etablerade kyrkornas historia och hållningar, möter vi också väckelsekristendomens ofrånkomliga avvisning av all form av militär- och krigstjänst. Den kyrkohistoriska litteraturen omnämner dem oftast i bisatser som "svärmarna" eller "fanatikerna".

Att deras uppfattning var vida känd ser vi däremot i t ex "Confessio Augustana och de 39 artiklarna", där det polimiserar mot svärmiska hållningar: "...för de kristna är det tillåtet att tilldöma dödsstraff, att delta i rättfärdiga krig, att göra krigstjänst, att ha egendom och att avlägga ed när omständigheterna kräver det." (Conf Aug. art. 16).

Med rötter i såväl "donatismen" som "priscillianismen" (300–400-talet) framstod den "paulinska väckelsen" i mitten av det sjunde århundradet.

Väckelsens store ledare, Konstantin Silvanus, var en bestämd motståndare av militarismen, – och väckelsens historia är präglad av unga mäns hjältemodiga martyrskap, för denna sak.

Genom det 10:e och 11:e århundradet får väckelsen sin förlängning i "bogomilene" på Balkan (Basilus), – och senare "waldensarna" (Peter Waldus) i det 12:e århundradet. Alla de ovan nämnda väckelserna stod för en klart ickemilitaristisk syn. I synnerhet waldensarna blev ett förföljt folk, – och i de så kallade "albigenserkriegen", lett av påven Innocent 3:e, blev

inkquisitionen upprättad för att bekämpa "katarerna". Med tortyr skulle waldensarna böjas för "sanningen", – och världen befrias från de pacifistiska ideer, som icke ville godkänna den katolska kyrkans "iustum bellum".

Även de böhmiska "husserna" (Johan Huss) på 1400-talet var absoluta i sin avvisning av militärtjänst och krigsplacering, och fick sina efterföljare i den mähriska "döparväckelsen". Döparna kom i sin syn på det militära att stå i stark kontrast till samtidens reformerta, där Luther utarbetat sin regementslära. Även Luther erkände det rättfärdiga kriget: "Målsättningens värde är högt och odiskutabelt över medlets – alltså krigens pris." (jmf. Confessio Augustana, 1530).

FÖRLORADE HUS OCH HEM

Speciellt de "huterska bröderna" (Jakob Huter) gjorde sig bemärkta som militärknektar. Då 30-åriga kriget kom, – och de kristna nekade att gripa till vapen, blev motståndet mot dem hårt. Ungefär 20 000 familjer förlorade hus och hem, – och de flesta blev jagade från landet.

Genom "kväkarsamfundet" möter vi en ny rörelse med konsekvent pacifistiska ståndpunkter. Speciellt under den engelska Cromwell-perioden (ca 1650–1660) fick kväkarna uppleva en ständig förföljelse för sin absoluta vägran att avlägga ed eller att bära vapen. Tiden efter att "Common Prayer Book" blev satt i kraft, fyllde "dissenterna" de brittiska fängelserna. Under en period var det över 5000 av dem samtidigt, – alla för eds- eller vapenvägran.

In i den moderna tiden är gråtonerna det typiska både för ämnet och de hållningar och uppfattningar som har varit hävdade och efterlevda i kristendomens namn.

Kyrkans historia är långt ifrån något

uppslagsverk i hur krig skall undvikas och fred skapas, – snarare det motsatta: ofta har kyrkan stått på makthavarnas sida i en konfliktsituation, och bekämpat de undertrycktas försök att skaffa sig mer människovärdiga förhållanden. Religionskrig, korståg, inkvision och välsignelse av vapen har sina nutida paralleller och motsvarigheter.

Tankarna om det "rättfärdiga kriget" hämtade Augustinius, Aquinios och senare Luther, från gamla testamentet. Isolerat finns det ord och uttryck som vi med rätta kan kalla iustum bellum, – och det kräver sin kommentar.

Gamla testamentet ger oss insikt i en historia full av krig och blodsutgjutelse: Då Israel gick i krig, kämpade folket för Jehova. Kriget var Jehovas krig, – och i olika faser av striden kan vi också se hur Gud själv griper in i historiens gång, – direkt eller genom råd och anvisningar. Jehova lät också krig drabba Israel på grund av deras synd och olydnad.

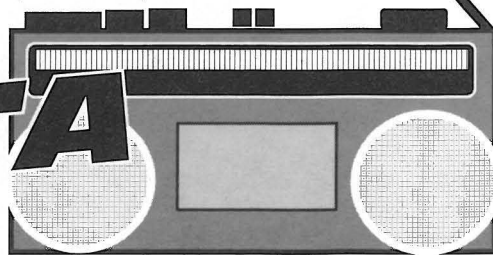
Framtiden eller målet för striden är fridsriket, den frid som skall vara "utan ände över Davids tron" (Jes. 9,7) i Jesajas framtidssyner heter det: "...och de skall smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårsknivar, ett folk skall icke längre lyfta svärd mot ett annat, och de skall icke mera lära sig att föra krig." (Jes. 2:4)

Freden är en "pax isralitica" – en fred för Israel. Det är Israels historia, – och framtid.

Det mest iögonfallande och karaktäristiska för Nya Testamentets syn på krig, är Jesu konsekventa "omformning" av Gamla Testamentets krigsmotiv. Jesus tillbakavisar varje form av våld. Fridsriket skall förkunnas och lidas fram. För en Jesu efterföljare är budskapet absolut: "Stick ditt svärd tillbaka i skidan, för alla de som taga till svärd, skall med svärd förgås".

Lyssna till

RADIO MARANATA

Sändningstider:

STOCKHOLM 91,1MHz:

Månd – torsd 8⁰⁰ – 8³⁰

Fred 19⁰⁰ – 19³⁰ (Arabiska)

19³⁰ – 20⁰⁰ (Spanska)

20⁰⁰ – 21⁰⁰

Sönd 9⁰⁰ – 10⁰⁰

88 MHz:

Sönd – torsd 8⁰⁰ – 9⁰⁰

Månd 18⁰⁰ – 19⁰⁰

Onsd 19⁰⁰ – 20⁰⁰

Sändningstider:

GÖTEBORG

94,9MHz:

Lörd 17⁰⁰ – 18⁰⁰

Sändningstider:

ÖREBRO

95,3MHz

Tisd 20¹⁵ – 21¹⁵

Torsd 20⁰⁰ – 21⁰⁰

Lörd 20⁰⁰ – 21⁰⁰

Matt. 26:52) – ett budskap som står i stark kontrast till Judas och hans män som kom väpnade med "svärd och stav" (Matt 26:47)

Jesus säger också: "Mitt rike är icke av denna världen". (Joh. 18:36),

Jesus uttrycker klart att han inte vill identifiera sig med fariséerna, zeloterna, herodianerna, sadducéerna – eller romarna. Han avvisar alla politiska program i samtiden. Jesus skapar aldrig en politisk eller humanitär organisation för att främja freden mellan människor. Jesu väg och församlingens uppgift är icke politisk messianism – och församlingen på jorden har aldrig fått en partipolitisk uppgift eller ett bestämt samhällssystem att kämpa för.

BERGSPREDIKAN

Med sina många antiteser drar Jesus upp riktlinjer för sina efterföljare. Budet om att icke dräpa utvidgas till att också gälla vrede, (Matt.5:22), äktenskapsbrott till att också omfatta hjärtats begärelse (Matt. 5:27–28), förbudet mot att svärja falskt, utvidgas till att inte svärja alls, (Matt.5:33–34) istället för att hämnas eller ge igen för oförrätter uppmanar Jesus att vända den andra kinden till (Matt. 5:38), och från att hata sina motståndare till att älska sina fiender (Matt. 5:44).

Bergspredikan är Guds rikes imperativ, grundat på Guds rikes indikativ. För förnuft och tanke verkar bergspredikan ouppnåelig, men skall dock efterlevas. Människans otillräcklighet finner sin lösning i gudsberoendet. Att tro på Jesus är att följa hans exempel. "Varen så till sinnes som Jesus Kristus var". (Fil.2:5)

Det går inte att skilja mellan "personmoral" och "samhällsmoral" så att man som privatperson eller församlingsmedlem lever efter Guds vilja och hans rikes lagar, medan man är

underlagd andra förpliktelser i samhället! En kristen lever inte under dubbelkommando!

En kristens livsriktning är under varje omständighet bunden av Guds ord, – och vill i varje särskilt avseende få följder för liv ochandel. En kristen kan aldrig komma från Jesu bergspredikan och varje kristusefterföljare och varje församling är alltid; utan undantag förpliktigade att praktisera kärlek till sina fiender.

LAUSULA PETRI

Skall då en kristen inte vara lojal mot de styrande? Heter det inte att "den som sätter sig upp mot överheten, han står emot vad Gud har förordnat." (Rom. 13:2)

Många har förstått Paulus undervisning dit hän att den kristne inte har någon rätt att protestera mot staten eller neka att följa order, därför att staten talar med gudomlig auktoritet. När staten befäller att gå i krig eller att utföra värnplikt i fredstid då skall man göra det.

Det finns få kapitel i bibeln som varit så missbrukade och missförstådda som Rom. 13.

Då Paulus skriver att man skall lyda överheten, förutsätter han att den lydning man skall visa vilar på ett rättsunderlag: "...Ty de som hava väldet äro till skräck, icke för dem som göra vad gott är, utan för dem som göra vad ont är". (Rom. 13:3) Överhetens uppgift är att reglera samhällslivet så att "det goda" värnas. När överheten lägger förhållandena tillrätta så att man kan göra det "som är gott", försvarar den Guds ordning – i detta hänseende skall en kristen böja sig för överhetens lagar. Paulus uppmanar däremot inte till blind lydning eller underdånighet: går överheten utanför sitt område – att värna det goda och bekämpa det onda – har den kristne inte lydning – men

däremot motståndsplikt!

"Svärdet" som överheten bär står inte som uttryck för hären, eller krigstjänst i statens regi, men som symbol för rättsordningen. Den "fallna" överheten möter vi beskriven i Upp. 13, där staten utgör en totalitär makt, ledd och styrd av demoniska krafter.

CIVIL OLYDNAD

Uppstår det konflikt mellan överhetens och Guds ords påbud, är lydning mot Gud alltid det överordnade motivet. Petrus ord i Agg. 5:29 – clausula Petri – har i en konfliktsituation alltid allmängiltighet: "Man måste lyda Gud mer än människor".

Det är i få situationer konflikten kommer mer tydligt till synes än i frågan om militärtjänst och värnplikt. Civil olydnad är inte bara en möjlighet, men det enda alternativet: Civiltjänst, sk "vapenfri tjänst" eller civilförsvarstjänst är båda helt ohållbara kompromisser, eftersom dessa båda former är integrerade i de och direkt stöder militärväsendet.

Inte heller yrkesval är likgiltigt. Hipolyts "Traditio apostolica" (ca år 220) med sina "förbudna yrken för kristna" har under århundraden fått nya supplement. Att flera yrkesgrupper i dag står direkt under totalförsvaret med sina göranden och låtanden, borde väcka samvetena. Där har församlingen sin stora uppgift – som vägledare och informatör.

Det är unga människor – många inte mer än barn i sin utveckling, som bryskt och obarmhärtigt blir inkastade i en konfliktsituation då inkallelseordern till mönstring ligger på bordet. Bibelns uppmaning att "lära dem att hålla allt vad jag har befallt eder", har inte mist sin aktualitet – inte heller frågan om den kristne och värnplikten.

SÅNGHÄFTE

300 sånger och körer

Sånghäftet är ett komplement till sångboken Särlaregn (dvs, ingen av sångerna i häftet finns med i Särlaregn).

Pris 45:-

VÄCKELSE
SÅNGER

Mer än 300 sånger,
psalmer och körer

Orderadress: PILGRIM MUSIK & MEDIA, Welanderg. 26, 416 56 Göteborg, tel: 031- 84 24 34

FÖRMEDLA HÄLSA...

fortsättning från sidan 3

skriver skillnaden, hon talar om de stolta palmerna, om det glittrande havet, det trolska mörkret som sakta sänker sig över tillvaron varje kväll. Är det möjligen så att hon längtar hem? Doris skrattar lite och fortsätter:

– Förut när jag var bortrest blev jag orolig och ville hem efter bara någon dag. Nu har jag varit borta en hel månad och jag har funnit mig bra tillräkta och nästan inte längtat hem. Det enda jag funderat över är hur min son har det. Jag har en son på åtta år och har aldrig varit borta från honom så länge. Men jag har talat med honom i telefon och jag vet att han har det bra.

Fascinerad av svensk landsbygd

Doris har rest mycket både i Sverige och Norge och hunnit se en hel del. Andra matvanor, annan kultur, ett annat sätt att arbeta på. Hon har sett

mycket av den variation som den svenska naturen erbjuder och särskilt fascinerats av den svenska landsbygden. Hon har varit på besök på Europas största sågverk, där hon visades runt av en spanskalande förman; hon har sett sjukhem och sjukhus, samtalat med läkare och personal och förvånats över rutiner och öppenhet. Doris säger bl a:

– Läkarna i Sverige verkar arbeta mycket mindre än vi gör i Santo Domingo. Sjuksköterskorna gör mycket av arbetet och sen finns det ju apparater och hjälpmedel till allting.

– Jag tänker på om det blir ett hjärtstillestånd. I Sverige har man en apparat som man lägger på patienten, det ger impulser till hjärtat och hjälper till att få igång det. Vi får göra allt manuellt, för det finns nästan inga hjälpmedel i alla fall inte i den utsträckning som i Sverige.

– Ibland blir jag ledsen när jag ser allt som finns, alla hjälpmedel man har.. Tänk om vi hade något av detta i Dominikanska Republiken...

Inom någon vecka kommer Doris att resa tillbaka till sitt land. Med sig har hon många intryck, en del medicinsk utrustning och olika hjälpmedel. Och främst av allt; hon har en förnyad, mer levande tro på Jesus Kristus.

– Visst skulle jag vilja stanna i Sverige, men jag behövs i Santo Domingo och de väntar på att jag skall komma för att fortsätta arbetet. Men jag är glad för att fått komma hit, se och uppleva och framförallt har jag fått en ny syn på bibeln och på vad Gud vill göra. Nu vill jag tjäna Gud ännu mera och jag har fått kunskap så att jag kan göra det på ett bättre sätt.

– Det gladaste minnet och det jag alltid kommer att minnas är mottagandet på flygplatsen. Jag kände mig ganska ensam, men när jag kom fram var det en stor skara som mötte mig. De hade blommor med sig, ja, det är något jag aldrig kommer att glömma, och jag är så tacksam för möjligheten att komma till församlingen och träffa alla syskonen.

ANGELÄGET! ANGELÄGET!

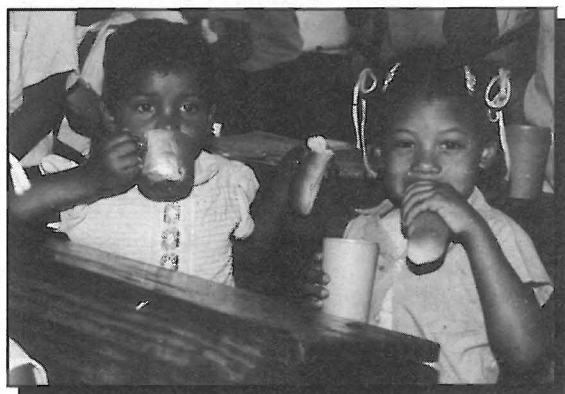
BARNEN i Santo Domingo behöver mat, mediciner och omvårdnad. Var med och hjälp till att lindra nöd och lidande. Förmedla något av överflödet till dem som har det svårt och som väntar på undsättning.

MATERIAL OCH BÖCKER till alfabetiseringskurserna är viktigt.

MEDICINER måste köpas in för att kunna fortsätta arbetet, särskilt när det gäller insatser i fängelserna.

VAR MED och gör vad Du kan så att insatserna kan förmeras och förstärkas.

Din insats är betydelsefull!

POSTGIRO 44 10 05-6
Maranataförsamlingen Sthlm

DET VIKTIGASTE...

fortsättning från sidan 16

ra rättfärdiga människor, det har han aldrig gjort. "Alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud."

Vi har alla gått vilse. Men Gud som är rik på barmhärtighet, han är en fader som älskar sina barn. Han har med sin stora kärlek älskat oss så mycket att han sände Jesus.

Vi kommer aldrig undan Jesus. Man kan försöka fly ner i havets djup eller fara ut i världsrymden, men man kan aldrig gömma sig för honom. Gud har givit honom det namn som är över alla namn för att i det namnet alla knänskola böjas och erkänna Gud Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre. Han har fått makten och därför kan han tillfullo frälsa dem som kommer till honom. Han lever och därför kan han

frälsa! Graven är tom och stenen bortvältrad, han är uppstånden och sitter på Faderns högra sida och ser dig, du människobarn som bär hans sigill och stämpel.

Jesus ger oss människovärdet tillbaka och han förvandlar våra liv, Han tar hand om vår framtid och fyller vår tillvaro med ett levande hopp, så vi kan möta framtiden. Vi har fått frid med Gud genom Jesus Kristus, en frid som inte världen kan ge.

Vi ser i ungdomsvärlden, vi ser det på alla plan, det har gått sönder för människan både individuellt och kollektivt. Jesus Kristus reser upp och ger människovärdet tillbaka. I ett ögonblick – när vi nalkas honom med uppriktighet och i tro till honom nämner hans namn – Jesus hjälp mig – då är befrielsen ett faktum och du övergår från mörker till ljus. Djävulen måste släppa sitt byte, för Jesus har vunnit

seger över alla de makter som kan nämnas.

Kom ihåg att det finns kraft i namnet Jesus. Kom nu inte och prata om tobak eller snus, det försvinner i ett nu, det blir naturligt att lägga av skräpet, allt det som fördärvar och förstör människokroppen. Man kan lägga av det som hindrar och skadar därför att Jesus är en mästare att frälsa. Han kan sätta fri, han kan också lösa upp de inre knutarna. Det som inga psykologer eller terapeuter kan lösa, det gör Jesus Kristus i ett enda ögonblick om vi gör anspråk på det i hans dyrbara namn.

Tänk så enkelt det är, men vad vi har krånglat till frälsningen. Det viktigaste är att du får trons ord inplantat i ditt hjärta och att det gestaltas i ditt liv. Du måste bli född på nytt för att få se Guds rike,

HERRENS-DAG

★ Hur kommer det att gå till när Jesus kommer?

★ Vem är Antikrist?

★ Vad blir slutet?

Av ÅKE MÖLLESJÖ Göteborg

Jesu återkomst sker i två etapper. Först kommer han för att rädda de sina från den stora vedermödan, som skall hemsöka jorden i sju år. De som är redo för hans ankomst får följa med. De andra får stanna kvar på jorden under den svåra tiden.

Jesus själv förklarade detta mycket ingående genom liknelsen om de tio jungfrurna: *"Då skall det vara med himmelriket, såsom när tio jungfrur togo sina lampor och gingo ut för att möta brudgummen. Men fem av dem voro oförståndiga, och fem voro förståndiga... Då nu brudgummen dröjde, blevo de alla sömniga och somnade. Men vid midnattstiden ljöd ett anskri: 'Se brudgummen kommer! Gån ut och möten honom!'. Vaken fördenskull; ty i veten icke dagen, ej heller stunden."*

Före mötet med Jesus i skyn kommer de i Kristus döda att uppstå, sedan skall de som lever i Kristus följa efter: *"Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem bortryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes, och så skola vi alltid få vara hos Herren"*, (1 Tess.4:16–17). Läs även 1 Tess.5:1–11.

Medan vrededomarna går fram över jorden har de som väntade och var beredda för Jesu tillkommelse samlats i himlen till den stora festen: *"Låtom oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran; ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo... Saliga äro de som äro bjudna till Lammets bröllopsmåltid"* (Upp.19:7,9).

VEDERMÖDAN DRAR FRAM ÖVER JORDEN

De som lämnats kvar på jorden får uppleva världshistoriens mörkaste tid. I Uppenbarelseboken berättas hur människan skall ropa till bergen och klipporna: *"Fallen över oss och döljen oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede. Ty deras vredes stora dag är kommen, och vem kan bestå?"* (Upp.6:16–17).

En som kommer att få stor makt under vedermödan är Antikrist. Han får sin uppgift, makt och kraft från Satan och blir helt kontrollerad av honom. Antikrist får en oerhört stark position som världsledare, och endast de som svär denne diktator trohet och bär hans märke får köpa och sälja.

Det har spekulerats mycket hur en enda person skall kunna få en sådan makt och hur han skall kunna organisera och kontrollera allt. Men nu när datoriseringen tagit över både bankkonton och handel är det lätt att förstå att ett sådant system kan fungera. Stora världsorganisationer har också redan byggts upp och står nu färdiga att tas över av världsdictatorn.

Att den stora vedermödan blir fruktansvärd med Antikrist som världsledare är en naturlig följd av att han kommer helt att dirigeras från mörkrets boningar. Men Antikrists regeringsperiod blir kort. När Jesus kommer åter för att sätta stopp för de fruktansvärda hemsökelse som drar över jorden, i och med slaget vid Harmagedon, betyder det också ett definitivt slut för Antikrists regering. *"Sedan skall 'den Laglöse' träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda med sin muns anda och tillintetgöra genom sin tillkommelses uppenbarelse"* (2 Tess.2:8).

HARMAGEDON

Under den stora vedermödans sista del kommer slaget vid Harmagedon att tima. Harmagedon är en plats i södra Galiléen på Jisreelslätten, där många blodiga strider utkämpats under historiens gång. Vi ryser vid blotta tanken. I detta sista stora världskrig kommer fasansfulla scener att utspelas, scener vars like vår värld aldrig tidigare skådat. Förspelet till detta världsdrama läser vi om i profeten Hesekiels bok, kapitlet 38 och 39. Den som tar sig tid att noggrant studera dessa två kapitel får en klar bild av hur "landet i norr" tar ledningen i invasionen av Israel. (Om vi tar en linjal och drar ett streck från Israel norrut kommer vi rakt på Moskva.)

Denna nation skall tillsammans

med sina allierade försöka sig på att utrota det lilla Israel, och därför blos-sar denna fruktansvärda världskonflikt upp. (läs Hes.38:2–7,9,12,16.)

GUDS STRAFFDOM ÖVER GOG

"Men på den dagen, den dag, då Gog kommer över Israels land, säger Herren, då skall jag giva luft åt min vrede... Och jag skall gå till rätta med honom medelst pest och blod, och slagregn och hagelstenar, eld och svavel skall jag låta regna över honom och hans härskaror och över de många folk som följa honom. Så skall jag bevisa mig stor och helig och göra mig känd inför många folks ögon; och de skola förnimma att jag är Herren" (Hes.38:18,22–23).

ANTIKRIST GÖR UPPROR

När Antikrist ser Gogs fruktansvärda nederlag vill han trotsa Gud och göra sitt yttersta för att tillintetgöra nationen Israel. Genom Uppenbarelseboken, Profeten Sakarja och Matteus 24 får vi följande bild av slutstriden:

Inspirerad av Satan samlar Antikrist härar från hela världen i Israel på Harmagedon för att strida mot Gud. Jerusalem blir ödelagt och två tredjedelar av Israels folk dödas. Under den tid som följer kommer Herren själv att ingripa: *"...ty Herren skall draga ut och strida mot de folken, såsom han stridde förr på drabningens dag. Och han skall på den dagen stå med sina fötter på oljeberget..."* (Sak.14:3–4).

JESU ÅTERKOMST

Detta senare tillfälle är alltså Jesu återkomst i härlighet med de heliga, då han kommer för att upprätta tusenårsriket på jorden. *"Och jag såg himmelen öppen och fick där se en vit häst; och mannen som satt på den, heter 'Trofäst och sannfärdig', och han dömer och strider i rättfärdighet... Han var klädd i en mantel, som var doppad i blod; och det namn han har fått är 'Guds ord.' Och honom följde på vita hästar de himmelska härskarorna, klädda i fint linne, vitt och rent"* (Upp.19:11,13–14).

SLUT PÅ ANTIKRISTS REGERING

"Och jag såg vilddjuret och konungarna på jorden med sina härskaror, samlade för att utkämpa sin strid mot honom som satt på hästen och mot hans härskara. Och vilddjuret blev gripet, därjämte och den falske profeten, som i dess åsyn hade gjort tecken, med vilka han hade förvillat dem som hade tagit vilddjurets märke och dem som hade tillbett dess bild. Båda blevo de levande kastade i eldsjön, som brann med svavel" (Upp.19:19–20).

Den fruktansvärda striden vid Harmagedon är över och Antikrists välde slut.

FRIKYRKANS VÄG...

fortsättning från sidan 7

niskan. Man talar om den nya tiden och det nya gudsfolket. Vi vet också att det stundar en ny tid, en fruktansvärd tid. Frågan är nu om vi skall tiga med det vi vet, eller varna människorna för den vedermöda som skall övergå jorden.

TA KONSEKVENSERNA

Likväl undrar man, om någon av de idag så välutbildade prästerna och predikanterna någonsin kommer att vilja vara med om väckelse och vända på utvecklingen. Den proteströrelse som för en tid sedan började inom Svenska Kyrkan, fick aldrig någon större genomslagskraft, därför att prästerna aldrig var redo att ta konsekvenserna av sin kritik och avsäga sig sin lön. Medan de gick emot den kyrka de tillhörde, önskade de samtidigt ha något av kakan kvar.

Predikantyrken kommer otvivelaktigt att ge en ganska god utdelning. Prästerna har hög utbildning, vilket kräver motsvarande lön. Många förstår inte väckelse – och försakelsetanken, som går ut på att man nöjer sig med nödortfärdigt uppehälle. För många har hög lön blivit en social fråga.

Vad är det som säger att detta inte är en riktig beskrivning? Vi behöver bara tänka på hur många av kyrkans präster som idag icke är troende. Den ekonomiska frågan kommer att driva alla de som saknar frälsningsupplevelse in i en position, som omöjliggör kyrkans skilsmässa från staten. Hela denna institution ser ut att vara skapad för att göra det möjligt för Antikrist att kunna verka.

Redan har den tekniska utvecklingen gjort det möjligt för maktbarnarna att utöva erforderlig kontroll åt alla håll. Det dröjer knappast länge, förrän det kommer att framgå via våra folkregistreringsnummer, om vi är pingstvänner, baptister eller något annat.

Så småningom kommer förmodligen dessa uppgifter att magasineras också i FN, där man via den moderna datatekniken på sekunden kan plocka fram vilken medborgare som helst var som helst på jorden. Vi har ju själva varit med om och bidragit till det genom den folk- och bostadsräkning som vi genomförde i vårt land och vars uppgifter skickades till FN för lagring i väldiga datorer. Det fanns en och annan som satte sig emot, men deras protester drucknade i mängden.

Varje proteströrelse har för övrigt fått röna samma öde. När t ex frågan om kvinnliga präster aktualiserades i landet mötte det först ett väldigt motstånd från biskoparna. De sade ett kraftigt nej. Motståndet neutraliserades dock på ett smidigt sätt. Det kom ett kyrkomöte till, och då hade en stor

del av de oppositionella biskoparna pensionerats. Nya, samarbetsvilliga biskopar hade istället tillsatts. När sedan frågan togs upp på nytt, var kyrkomötet litet mera tveksamt, och sade inte ett bestämt nej. Efter ytterligare ett kyrkomöte var praktiskt taget alla protestanter borta och ersatta med samarbetsvilliga biskopar. Så accepterades kvinnliga präster, och det fanns inte längre några hinder för att viga dem.

Vi kan alltså inse, att förr eller senare blir alla hinder för utvecklingen undanröjda. Det kusliga är att denna eftergivenhet möter man också hos så många andedöpta. De vågar i allt mindre grad hävda ett renodlat evangelium. De ger ingen chans för det fria budskapet att komma fram. Alltid har det varit kompletterat med någon människomening. Om det därför en och annan gång hörts ett "gå ut", har det dessutom funnits även ett förbehåll med av något slag.

VÄCKELSE ELLER DOM

Vi kan se resultatet av vår försumlighet i missionssituationen i världen idag. Kyrkorna är på väg att förlora greppet över sin verksamhet på missionsfältet. De måste ha statligt stöd av SIDA för att klara sitt engagemang. Man har inte längre råd att skicka ut missionärer. Således frågas det inte längre efter missionärer som är andedöpta eller har ett andligt ämbete. Man frågar efter sjuksköterskor, läkare, lärare, ingenjörer, byggmästare och yrkesmän. Man frågar knappast ens längre, om de är frälsta, utan skickar iväg dem som yrkesfolk till missionsarbetet i olika världsdelar. Utan andliga erfarenheter sänder man dem åstad, och de är lika okunniga om frälsningens väg som de människor de skall vända sig till. Det är utvecklingens gång.

Via missionsskolorna fostrar man sedan upp en generation, som får lära sig läsa, men man ger inte människorna någon litteratur, utan kommuniserna och företrädarna för andra politiska frälsningsläror sätter sina böcker i deras händer. Så har missionsskolorna istället blivit plantskolor för de revolutionära rörelserna. Det är därifrån ledarna rekryteras.

Tänk på alla infödda ungdomar som kommit till missionsskolorna, lärt sig läsa, gått ut folkskolan, nått gymnasiet och skickats iväg till England på universitet. Där vid de engelska universiteten, vid Oxford och de teologiska seminarierna har de förlorat tron på Gud, återvänt till sina hemländer och blivit ledare för de politiska rörelserna.

Jag tycker synd om ungdomen i den frikyrkliga världen. Den är så gott som okunnig om Jesu tillkommelse. Det är vår kallelse och skyldighet att

ropa ut vad vi vet till höger och vänster.

Frågan är bara hur vi skall finna de former som når fram, inte de som är de mest tilltalande. Vi kan inte i första hand tänka på att försöka skapa sammetsmjuka och behagliga former, utan vi måste framför allt satsa på att nå fram med budskapet.

Vår försiktighet är en gåta för mig. Vi borde gå in i kyrkorna och ropa ut såsom pionjärerna gjorde under reformationen. De gick in i kyrkorna, ställde sig upp, pekade ut prästen i predikstolen och förklarade inför hela menigheten att han var en villolärare som förledde folket.

De drevs ut och jagades omkring som vilddjur. Till sist hade de ingen plats att fly till, därför de var förföljda och jagade överallt. Men vi kan sitta i alla sammanhang utan att någon ens blir irriterad. Något måste vara galet.

I ett av breven till tessalonikerna talar Paulus om att det fanns somliga som blev alldeles för fanatiska vid tanken på Jesu tillkommelse. Det gick så långt att Paulus fick skicka dem ett varningens ord och försöka kyla ner de hetaste bland dem.

Men vad behöver vi kyla ned? De flesta är redan ljumma och nästan tomt upplånade. Vi vinner ingenting på artighet eller älsklighet för älsklighetens egen skull. Om man ser att människor är i fara tänker man inte i första hand på hur man på ett så behagligt sätt som möjligt skall kunna rädda dem. Då ingriper man med beslutssamhet och för dem i säkerhet.

HÖJA TEMPERATUREN

Vad skall vi alltså göra? Skall vi sänka stridsfanan, eller skall vi gå på? Förmodligen skulle vi, om vi vågade gå ett steg längre, kunna rädda många individer. Många har försökt väcka människor genom att gå in i de etablerade sammanhangen. Man har sagt: "Låt oss gå in i dem och verka inifrån!" Broder och syster, jag vågar med bestämdhet hävda efter många års erfarenhet, att det icke i något fall har lyckats. De som har varit brinnande och gått in i en ljum miljö, har inte kunnat höja temperaturen dit de kommit ett dugg. Jag har inte ett enda exempel att peka på, fastän jag sett åtskilliga som försökt.

Däremot har deras egen temperatur sjunkit katastrofalt. Jag kan peka på hundratals fall där de brinnande blivit ljumma, och där de frigiorda blivit bundna. Det finns somliga som blivit rädda och försagda, därför att de tyckt att vi är för få. Men det viktiga är inte hur många vi är, utan hur trogna vi är. Kallelsen kräver vår trohet. Blir vi bara ett blinkande ljus i natten utefter en farofylld kust, och ljuset inte slocknar, kommer "den dagen" att visa hur många det var som lotsades rätt.

O, att vi kunde giva vårt hjärta och vårt blod, så att vi finge vara med om att skaka om, väcka och tända! Vi måste se till att vi inte kommer med pudersocker för att strö över förruttnelsen när vi borde komma med eld, salt, ljus och kraft. Måtte vi alla bli fyllda med helig smärta och vända, så att ingen anpassar sig efter om mottagandet blir populärt eller impopulärt. Det finns redan så många molnspejare som inte vill uppoffra sig och arbeta medan dagen varar. Måtte vi alla komma i rörelse för Jesu skull!

Skall vi sitta med armarna i kors och förfasa oss över utvecklingen, eller ska vi ta konsekvenserna, uppoffra oss och söka nå människorna med Kristi evangelium?

Hedningarnas tid är slut. Vi lever i ändens tid. Israel har fått tillbaka sitt land. Ändens tid är en förlängd nådastid. Gud är långmodig, men snart avblåses striden och Jesus kommer. Vi måste fråga oss: Hur skall det se ut i våra kyrkor när Jesus kommit? Kommer gudstjänsterna att fortgå som om ingenting hänt? Kommer organisterna att spela och körerna att sjunga? Strängmusiken och poporkestrarna avlöser varandra för att lugna sinnena och dämpa oron över att en och annan är borta.

Jesus säger: "Natten kommer då ingen kan verka". Han säger inte "...då ingen vill verka". Märk skillnaden; när hela civilisationen har spelat ut allt vad den äger återstår bara träskmarker. Då har budskapet inte längre någon ingång. Och alla varma och brinnande kristna manövreras då gradvis ut från alla positioner. De kommer att göra sig omöjliga.

Ytterligare en grupp kommer att utmanövreras. De utgörs av de allra sämsta. Kyrkan måste göra sig av med de allra sämsta elementen för sitt anseendes skull. Det har inte så mycket att göra med teologi som med sociologi. Men utanför lägret kommer de sämsta och de bästa att möta varandra.

Jesus säger "Om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det och kasta det ifrån dig. Och om din hand är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig. Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig."

Detta talar om vad det kostar att vara en levande kristen. Enögd, handlös och haltande går alla de levande kristna ut ur världen, därför att de valt att skilja sig ifrån det som andra människor betraktat som absolut nödvändigt. De är märkta och stympade i människors ögon, men de möts utanför lägret för att bära Kristi smälek. Se på vad som händer runt om i världen idag, och studera Skriften! Vi befinner oss i ändens tid. Vi kan inte tiga längre eller vara passiva. Låt oss satsa oss själva för evangelium!

RESTUPPLAGA!

Unikt tillfälle!

PROBLEMET KATOLICISMEN

Vittorio Subilia

Om de väsentliga skillnaderna mellan romerskt och evangeliskt. Utgiven 1964. 192 sidor

30:-

EN NY KATOLICISM?

Carl Fr. Wislöff

Behandlar det Andra Vatikan-konciliets och katolsk ekumenik. Utgiven 1967. 40 sidor

20:-

Orderadress:

**PILGRIM MUSIK & MEDIA, Welanderg. 26
416 56 GÖTEBORG tel: 031 - 84 24 34**

—För priset och miljöns skull

HOTELL

PILGRIMSHEN

Flerbäddsrums	fr 175:-
Enkelrum	fr 290:-
Dubbelrum	fr 405:-
Extra bädd	fr 95:-

Frukosttillägg 30:- • Fri parkering • Alla priser inkl moms

08-627 55 55 Ballstav. 100, Bromma

UTHÅLLIG BÖN

fortsättning från sidan 13

längtan hjärta? Om Han bara ville tala till mig nu! Om Han bara ville svar på min enda fråga: "Herre, varför kan inte jag hela de sjuka? Varför kan jag inte utföra under i ditt Namn? Varför följer inte tecken mitt tjänande som det skedde i Petrus, Johannes och Paulus verksamhet?"

Sedan hörde jag Guds röst som en stormvind! Han talade till mig! Detta var det underbara svaret som jag hade väntat på så länge!

Hur svårt var det inte för mig att bli kvar på mina knän i bönerummet, när dofterna från köket började tränga in genom springorna runt dörren! Och det var inte förrän jag resolut vände ryggen åt den läckra stuvningen och gick tillbaka till bönerummet utan min middag som jag hörde Gud tala. Det var endast så jag kunde bevisa för Gud att Han betydde mer för mig än min föda gjorde. Magen var inte min Gud.

Fastan i sig själv besitter ingen makt att göra under, om den inte sker på rätt sätt. Israels barn på Jesajas tid utropade: "Vartill gagnar det att vi fasta, när du icke ser det." Jes. 58:3-4. Guds svar genom profeten var: "...Se på edra fastedagar sköten I edra sysslor och alla edra arbetare driven I blott på och se, I hållen eder fasta med kiv och split, med hugg och slag av gudlösa nävar. I hållen icke mer fasta på sådant sätt att I kunna göra eder röst hörd i höjden."

Om vi fastar för att få hjälp att göra vår röst hörd i höjden, måste fastan åtföljas av verklig hjärterannsakan och av sökande efter Gud.

Den måste innefatta ett vidgat ansvar när det gäller att hjälpa vår broder. Fastan måste ske med ett osjälviskt sinne om den skall bli effektiv.

"Nej, detta är den fasta som jag vill hava: Att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärg, att du kläder den nakne, var du ser honom och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod." Jes. 58:6-7. När fastandet sker på Guds sätt, har Han givit loftet: "Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast, och din rätt skall då gå framför dig och Herrens härlighet följa dina spår. Då skall Herren svara, när du åkallar Honom, när du ropar, skall Han säga: Se här är jag." Jes. 58:8-9.

Jesus fastade och väntade att Hans efterföljare också skulle göra det. Men Han förklarade för dem att inte vilken fasta som helst behagade Gud. Se Matt. 6:16-18. De som fastade för att bli beundrade av människor brännmärkte han som **skrymtare**. Han förklarade att de redan fått ut **hela** sin lön därigenom att människorna som endast såg till det yttre beundrade dem. Den fasta han rekommenderade skulle ske i enrum – en hemlighet mellan Gud och den enskilda människan. Om möjligt skulle till och med den egna familjen hållas utanför detta. När fastan sker på det sättet, hör Gud och lönar dig uppenbart genom att svara på dina böner.

Hur mycket bättre är det inte att människor säger: "Den mannen har makt tillsammans med Gud. De sjuka blir helade, lama går, stumma talar och blindas ser, då han beder," än om de säger: "Den mannen är from. Han fastar tre dagar i veckan. Han har fastat i tjugoen dagar och just nu är det tionde dagen av hans fyrtiodagars fasta."

En del goda människor har blivit missledda här, så att de förslösat tid och offrat sin bekvämlighet utan något resultat, därför att de blivit upplåsta och fullgjort sin fasta i en ande av självförhåvelse. Det är satans önskan att fördärva allt vi försöker göra för Gud. Låt oss vara vakna över detta, annars kan han göra ett av våra effektivaste vapen overksamhet, det vapen som är självförsakelse genom fasta.

Verklig fasta betyder att ge Gud första rätten över alla själviska krav. Det skär djupt in i det personliga livet. Paulus framhöll vikten av att man och hustru alltid bör söka att leva varandra till behag och anse sin kropp som den andres rättmätiga egendom. Han sade också, att det är klokt om den kristne mannen och hustrun kommer överens om tider då den egna tillfredsställelsen sätts åsido för att Gud skall vara **först**, så att Han får uppfylla alla deras tankar, medan de fastar och beder. Gud fördömer inte äktenskapet eller det rättmätiga förhållandet mellan man och hustru. Men även detta, som rätteligen tillhör oss, kan liksom vår föda, sättas åsido för att vi skall söka Gud, och det har med sig stor lön.

Ju närmare Gud vi vandrar, dess större kraft skall vi få erfaras i våra liv. Denna närhet kan erhållas på en väg: "Nalkens Gud, så skall Han nalkas eder." Jak. 4:8.

Självförsakelsen drar dig många gånger ut ur de sällskap som du har mest nöje av. Det är inget tvivel om att ditt sällskap är gott, men om du skall få makt med Gud måste du ha gemenskap med Gud. Gemenskap med Guds folk är underbar och är nödvändig för varje kristen i synner-

het för dem som är nyomvända, men det finns en gemenskap som är ännu nödvändigare. "Vi hava vår gemenskap med Fadern och med Hans Son, Jesus Kristus." 1 Joh. 1:3.

De som har fått makt av Gud och som förmedlar hjälp till de sjuka och lidande och som vinner själar för Kristus, tillbringar mycket tid ensamma med Gud innan de går ut bland människor. Dessa ting kan inte fullbordas på ett ögonblick. Kraft är resultatet av att **vänta på Herren**. Jaget säger: "Skynda på!" Men jaget måste återigen förnekas. Pingsten följde på tio dagars väntan på Herren. Daniels syn angående den yttersta tiden följde på tre veckors väntan. Därför att Mose inte hade lärt sig att vänta på Herren för att få veta Hans tillvägagångssätt såväl som Hans vilja, måste han vänta fyrtio år i landsflykt innan han var redo att utföra det räddningsverk som Gud hade givit honom att genomföra.

Du är stilla för Herren och förbida honom... Ps. 37:7.

Att vänta är en nästan bortglömd konst. Allt måste ske med brådska. Många skeenden i vår moderna tid kommer till stånd genom att man trycker på en knapp, men det finns ingen knapp att trycka på, ingen magisk formel – ingen allmän väg – för att få kraft från Gud. Den man, som har väntat på Gud, befäller demonerna att fly, och den plågade blir fri. Den man som inte har tid att "förslösa" genom att vänta, säger samma ord, tycks göra samma saker, men ingenting händer.

Att vänta på Gud är inte förlorad tid, fast det många gånger kan se ut både för dig själv och andra som om du ingenting gjorde, vänta på Gud innefattar i sig fasta, bön och just helt enkelt att vänta. När vi ber, talar vi med Gud. Men när vi har bedit tills det inte tycks finnas något mer att säga, då måste vi vänta på ett svar. Låt Gud tala till dig!

Jaget är rastlöst och otåligt. Det begär alltid handling, uppmärksamhet eller tillfredsställelse. Jaget är alltid uppmärksam på vad som tillhör denna världen, det som angår köttet. Men "Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv..." Luk. 9:23.

Vill du efterfölja Honom? Vill du göra de gärningar Jesus Kristus gjorde? Vänta då i Hans närhet och låt Honom tala till dig om de ting hos ditt jag som ännu inte blivit förnekade. Låt Hans liv av självförsakelse bli din förebild – och du är på väg att få dela Hans **undergörande kraft**.

Du dåre!!!!

I Lukas evangelium möter oss berättelsen om den rike kornbonden, som gläder sig över ymniga skördar från böljande sädesfält och talar om att bygga större lador för att få plats med allt.

En klok karl, en duktig och förutseende lantbrukare – skulle väl de flesta säga om honom – men Jesus ser igenom det fagra yttre skalet och kallar honom dåre. "Du dåre, i denna natt skall din själ utkrävas av dig. Vem skall då få vad du samlat i förråd?"

Varför dessa allvarsord från Jesu läppar? Var det fel att glädja sig åt markens rika gröda? Var det inte rätt att förvalta sitt jordiska pund? Naturligtvis var det rätt. Men det är något annat Jesus vill fästa vår uppmärksamhet på. Mitt i sin jordiska ävlan hade den rike kornbonden glömt en viktig sak, det väsentligaste. Han hade glömt sin själ.

"I denna natt skall din själ utkrävas." Han var ingen stor syn-

dare ingen brottsling i ordets vanliga mening, tvärtom en hedersman i de flestas ögon, men hans stora fel var, att det jordiska och materiella hade blivit nog för honom. För Gud och de eviga tingen hade han intet rum.

Det enda nödvändiga

Han hade glömt det enda nödvändiga, och därför blev hans liv förfelat trots all yttre framgång. Därför kallas han dåre av honom, som sade: "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ."

Har du lagt märke till hur ofta Jesus varnar oss för att låta de lovliga tingen bli oss en snara. När han skildrar Noas och Lots samtid och talar om orsaken till den dom, som drabbade detta släkte, nämner han inte sådant, som vi i allmänhet kallar synd, utan han säger: "Människorna åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gävos åt män ända till den dag, då Noa

gick in i arken; då kom floden och förgjorde dem allesammans.

Likaledes, såsom det skedde på Lots tid; människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde allesammans."

Äta och dricka, köpa och sälja, plantera och bygga, allt detta är lovliga ting. Men blir de nog och allt för oss, så att de skymmer himlen, då blir vårt liv allt för fattigt och tomt. Sköt din jordiska syssla med kristen plikt-trohet men glöm inte under allt din själ. Den kan aldrig mättas av det enbart jordiska.

Den hör högre rymder till.

Text:
**MARIA
ERIKSSON**

Tel:
08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

BÄLLSTA TAXI

För priset och
säkerheten!

MIDNATTSROP

fortsättning från sidan 17

rerna på de yttre fälten som satsat sitt liv för att rädda människor ur katolsk vidskepelse, villolära, mörker och trældom. Och missionärerna som lagt ned sitt livskapital för att söka föra människor ut ur religiös förnedring och slaveri under ett totalitärt kyrkosystem som ständigt exploaterat, förtryckt och bundit människorna, under det att den välsignat orätfärdiga system, militarism och diktaturer?

I vårt land är det alltså ekumenisk samverkan mellan pingströrelsen och katolska kyrkan, som genom infiltration och smicker intar område för område. I Brasilien uppfattas pingströrelsen som ett hot för den maktberusade

skökkyrkan, och genom förföljelser i form av "upplysningskampanjer" befäster katolska kyrkan sin makt. Metoderna skiftar, men målsättningen är densamma: Total kontroll och styrning från världskyrkan, vars "förlorade söner" med hängiven beslutsamhet är på väg tillbaka till fadershuset.

Det finns inte ord att uttrycka det denna utveckling innebär för kristenheten och hela vårt folk. Jag avslutar helst med ett citat av Lewi Petrus, från den tid han visionärt och klart redikade det som kännetecknat urpings-tens budskap:

"Det man kallar den historiska utvecklingen är istället tillbakagång. Att den enkla församlingen i Jerusalem – en andedöpt församling, där folk var döpta i helig Ande, talade i tungor,

profeterade, botade sjuka och höll sig skilda från världen – att en församling av eld och blod, en martyrförsamling, som kunde gå i döden för Jesus vilken stund som helst – att den församlingen blivit en världskyrka, som icke längre håller på att dess medlemmar skall vara frälsta, att man kan vara präst i en sådan kyrka och icke ens bekänna sig vara troende – att kristendomen utvecklat sig därhän, att man snart sagt förnekar alla fundamentala sanningar – ursäktat mig, min broder, att jag icke kallar detta för utveckling.

Professor Rudin sade, att det är väl höjden av förfall, då man kallar själva förfallet utveckling. Detta är motsatsen till utveckling – det är tillbakagång."

SÖK GUDS RIKE

"Söken Guds rike." av D.Nyvall (1896)
Kapitel "En äresak."

"Blygs därför icke för vittnesbör-
det om vår Herre, ej heller för
mig, hans fånge, utan bär ock-
så du ditt lidande för evangeli-
um genom den kraft, som Gud
giver," 2 Tim 1:8.

Paulus var en vardagsmännis-
ka, och han visste det. Han
hade många skröpligheter,
och han uppräknar själv
många av dem, och andra ana
vi från hans skrifter och hans levnads-
historia. Oss besvara nu förstås icke
dessa skröpligheter. Men de hava be-
svärat hans samtida, de kunde hava
besvärat en Timoteus. Och jag tror de
gjorde det.

Paulus hade ett lynne, som även se-
dan det helgats från inkvisitorns ore-
na glöd, hade en temperatur, som icke
alltid var angenäm för hans omgiv-
ning. Han var av en stark ledarenatur,
och huru än hans ödmjukhet lade
kuddar emellan, så måste emellanåt
hans starka, oböjliga härskarevilja ha-
va tillfogat hans vänner blånader och
sår.

Han var, vare det sagt med all res-
pekt, en entusiast, ja, jag hade så när
sagt en fanatiker för Herrens sak. För
honom var det att leva Kristus på ett
sätt, som gjorde själva döden till en
vinst. Och vi må vara vissa om, att för
naturen, även fromma och kris-
tusälskande naturer av mindre sju-
dande nit än hans egen, en missions-
resa tillsammans med Paulus icke var
en leksak. Vad betydde för honom na-
turens skönhet? Vad betydde hinder,
faror, mödor? Mindre än intet.

En vek, poetisk natur, sådan som
Markus, hade icke anledning att rosa
marknaden, då han kom i sällskap
med Paulus! Och anstötten var ömsesi-
dig. Men att Pauli omdöme den gång-
en om Markus var litet förhastat, det
har Paulus själv medgivit, då han se-
nare utbyter det mot ett så mycket
amplare beröm. Vi må gärna antaga,
att det omdömet, som Paulus i iver
fäller om Petrus, att han "skrymtade"
i Antiokia, utan förfång för sanningen
kunnat vara mildare och att trätan
mellan två så präktiga män som Pau-
lus och Barnabas icke kunnat vara
uteslutande den enes fel.

Vi må icke heller inbilla oss, att
dessa "alla i mindre Asien", som över-
gävo Paulus under hans fångenskap i
Rom, icke ens hade några ursäkter att
frambära för en sådan trolöshet. Hade
de fått tillfälle att tala, så skulle de ut-
an tvivel hava givit många "goda skäl"
för sin trolöshet, minst lika goda som
vi hava att anföra för vår trolöshet

mot varandra. Och av vad vi nu för ti-
den se och lära i dylika fall, skulle vi
vara färdiga att säga, att varje ursäkt
haft formen av fel, som dessa trolösa
sågo hos Paulus.

Det är klart, att jag icke säger, att de
voro ursäktliga. Tvärtom. Jag vill med
detta exempel ådagalägga, att icke
blott de utan vi själva äro utan ursäkt,
närhelst vi blygas för Herrens vänner
och tjänare och skylla denna blygsel
på deras fel och skröpligheter. Vilja vi
blygas för varandra, så nog kunna vi
hitta anledningar därtill.

Men saken är den, att, alla fel och
skröpligheter till trots, vi hava tusen
gångar större skäl att vara stolta över
varandra än att blygas för varandra.
Det är icke svårt för oss nu att tro, att
detta var fallet i Timotei förhållande
till Paulus. Vilken vanära, om Timote-
us skulle hava blygts för en sådan
man som Paulus!

Men på något sätt skall Gud
ställa, att all den falska
skam vi hysa för Jesu
skröpliga vänner skall by-
tas i minst lika stor vanära
över oss. Vad skola vi säga en gång, då
vi se våra skröpliga bröder UTAN alla
fel och synder! Tänk att fästa sig så
mycket vid deras synder och skröplig-
heter, som skola förgås, att vi icke se
den härlighet, som skall vara evinner-
ligen! Jag tror, att vi i himlen skola
känna igen varandra. Men det skall då
icke ske på felen och lytena, så myck-
et är säkert. Vad lönar det då att fästa
sig så mycket vid veck och skrynklor,
som skola jämnas ut.

Vi böra icke blygas för de kristna,
emedan de äro våra landsmän, i en
mycket högre mening än om vi bara
bo under en och samma jordiska
flagg. Vi veta, att även i ett jordiskt ri-
ke varje förnärmelse och våld mot
den ringaste av rikets ärbara medlem-
mar är en förnärmelse och ett våld
mot rikets flagg. Av huru mycket stö-
re värde är icke då varje även den
ringaste medborgare i Guds rike!

Vi böra icke blygas för de kristna,
emedan de för det andra äro våra fä-
der, mödrar, systrar, bröder i en släkt-
skap långt innerligare och verkligare
än motsvarande förbindelser av jor-
diskt slag. Är det icke en skam att bly-
gas för sin far och mor, sin syster och

bror? Jo, och att blygas för dem på
grund av egna större förmåner är en
dubbel skam. Om en rik son blyges
för sin fattiga moder, vad skulle vi sä-
ga därom? Är det icke redan en skam,
att en rik son har en fattig moder?
Och så måste jag säga, att skola vi bly-
gas för något gent emot våra med-
kristna, så låtom oss blygas över våra
fördelar! Men aldrig för dem.

Än mindre böra vi blygas för såda-
na kristna, som därtill äro våra lärare
och ledare. Att blygas för dessa gamla
banbrytare i evangelium, våra andliga
fäder, på vilkas skuldror vi burits dit
där vi nu äro, det är liksom att peta
undan våra fötter den stege, som vi
själva stå på. Och det kan visserligen
ske, utan att straffet omedelbart följer.

Det bringar mycken ära över Pau-
lus, att han så frimodigt led såsom
martyr i Rom. Men det bringar ingen
ära över dessa kristna av hans samtid,
vilka önskade bringa ökade lidanden
över hans bojar. Pauli vandring till
schavotten var ett triumftåg för ho-
nom, men det var det icke för den
kristna församlingen i Rom, som kun-
de låta honom under den sista fängel-
setiden lida både hunger och köld ut-
an att komma till hans bistånd, såsom
den lilla församlingen i det fjärran Fi-
lippi till slut gjorde.

Om några bland våra vetera-
ner i Herrens tjänst skola
bliva martyrer för Jesu sak,
så förbjude Gud, att de bli-
va det genom oss. Det fin-
nes en för oss mycket ärofyllare väg
ut ur detta livet för dessa Herrens tjä-
nare än stupstocken. Och ändå är det
ett fruktansvärt faktum, att en stor
del av de trognaste och ädlaste av fol-
kens välgörare fått martyrkransen till
lön för sin möda.

Jesus blev korsfäst av sitt eget folk!
Paulus blev bragt på stupstocken vä-
sentligen genom intrigerna av hans
landsmän, och svåra misstankar peka
åt det hållet att göra vissa KRISTNA
medbrottsliga i denna förföljelse mot
aposteln. Savonarola blev bränd av
det folk han frigjorde. Med sådana il-
lustrationer av skamlig trolöshet för
ögonen får vår text en så mycket rika-
re mening. Blygs icke, o kristna ung-
dom för ditt eget folk allra minst för
dina ledare och lärare!

Beställ KASSETTPAKET från bibelskolan!

Lärare: ARNE IMSEN "Domen börjar på Guds hus".
5 bibelstudier 100:–

Lärare: ALF PETERSON "Utsänd av Jesus Kristus".
3 bibelstudier 75:–
Styckepris à 30:–

Orderadress: PILGRIM MUSIK & MEDIA, Welandergatan 26, 416 56 Göteborg. Tel: 031-84 24 34

"Låt Kristi ord rikligen bo ibland er!"

● BIBELSTUDIER ● VÄCKELSEMÖTEN ● RADIOPROGRAM ●

För **NY**ad
KALLELSE

Predikan av
JAN EGIL HAFSAHL

OKTOBER

Orderadress:
PILGRIM Musik & Media,
Welandergatan 26, 416 56 Göteborg,
Tel 031-84 24 34

MÅNADENS KASSETT

(15:85 per band + porto)

Ett aktuellt bibelstudium, väckelsemöte eller radioprogram till Dig varje månad för endast 15:85 + porto.

En bibelstudiekassett kostar normalt 35 kr + porto. Prenumerationspriset är tillsvidare 250:–/år, med porto (dvs 230:– i rabatt).

Anmäl dig IDAG, genom att fylla i talongen, och sända den till nedanstående adress.

☐ **JA**, jag vill prenumerera på Månadens kassett och betalar när inbetalningskortet kommer (250:–/år, porto ingår).

☐ **NEJ**, jag vill inte prenumerera, men sänd mig

OKTOBER – kassetten (35:– st)

Porto tillkommer

Namn:

Adress:

Postadress:

Tel:

Välj JESUS!

Text:
Elisabeth Johansson

Många undrar hur vi som är frälsta kan påstå att det finns en Gud som är god när det ser ut som det gör i världen. Det är ju så mycket elände, krig, svält, miljöförstöring, orättvisor mm. Om Gud är god och allsmäktig, varför avskaffar han inte allt lidande och all ondska?

Nu vet vi att all denna ondska är en följd utav synden och syndafallet. Vi vet att synden började i Edens lustgård genom att Adam och Eva åt av Kunskapens träd. Gud hade placerat det trädet i lustgården och sagt att de inte fick äta utav dess frukt. (Det kan man läsa om i 1Mos. kap 2 och 3).

Men om Gud är allvetande, då måste ju han ha vetat att de skulle ha trotsat hans förbud och ätit av frukten. Om han är god skulle han inte ha placerat trädet där och på så sätt förhindrat att ondskan kom in i världen.

Men nu är det så här att Gud, han älskar oss och han vill att vi ska älska honom tillbaka. Men man kan inte älska på riktigt med äkta kärlek om man inte frivilligt har valt att älska den det handlar om.

Gud har valt att älska oss, men han vill inte tvinga sin kärlek på oss. Han vill inte att vi ska älska honom i brist på valmöjligheter. Han har alltså gett oss en valmöjlighet. Han placerade Kunskapens träd i lustgården för att Adam och Eva skulle ha en valmöjlighet.

Då kan man tänka så här: Ja men det var Adam och Eva. Hade jag varit i deras ställe så hade jag inte ätit av frukten.

Gud har gett oss valmöjlighet idag också. Vi kan välja att leva i Guds kärlek och lyda honom. Vi kan också välja att leva i synd och

älska någonting annat och ha en annan Herre i vårt liv.

Gud sände sin son Jesus till världen för att dö för oss, Jesus tog alla synder på sig, upp på korset. Vi läser i Joh 3:16

"Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son, på det att var och som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv."

Jesus vill bli Herre i våra liv, han vill hjälpa oss. Han har uppstått från de döda, han har segrat över döden. Han lever idag och han älskar oss. Han vill att vi ska välja att älska honom. Ska du ta emot det här erbjudandet?

Vi kan också välja bort honom. Vi kan välja att leva i synd. Men vi vet att all ondska och allt lidande är en följd av synden.

Vi måste välja nu för Jesus kommer snart tillbaka till jorden för att hämta alla som har valt att älska honom. Han ska hämta oss upp till himmelen, bort från all ondska och allt lidande, bort ifrån synden.

Det ska nämligen bli ett slut på all ondska. Det står i bibeln att denna jord är sparas åt eld. Det ska bli ett slut på allt detta.

Men då är frågan vart skall du tillbringa din evighet. Det står i bibeln att Jesus ska hämta alla som älskar honom upp till himmelen. Men det står också om ett helvete i bibeln. Du måste välja nu, den dag Jesus kommer är det för sent att välja. Jesus kommer mycket snart, det visar oss tidstecknen.

Välj Jesus nu, han älskar dig!

Jag önskar ☐ Få Midnattsropet GRATIS tillsänt

☐ Stödprenumerera med kr
(Inbetalas på postgiro 48 64 65 - 8)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Tel: _____

☐ Ändra min adress

Ny adress (vid adressändring):

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Tel: _____

Sänd kupongen till MIDNATTSROPET, Box 20134, 161 02 BROMMA

Det är vi
som gör
MIDNATTS-
ROPET

CHEFRED
och
ANSVARIG
UTGIVARE:

Finn Arne
Imsen

REDAKTION
och
LAYOUT:

Per Arne
Imsen

Ulla
Näsholm

Stina
Fridolfsson

Irene
Dahlberg

AnnaKarin
Gustafsson

TRYCKNING

Mikael
Eliasson

DISTRIBU-
TION:

Anita
Eriksen

Adress: Box 20134, 161 02 Bromma, tel: 08 - 627 55 55 • Postgiro: 486465 - 8 • Utkommer med 6 nummer om året • Prenumeration är gratis. Möjlighet finns att stödprenumerera 250.-/år (eller mer) • Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett • Redaktionen tar tacksamt emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc. • Tryck: Tekn Offset, Bromma 1991. Omslagsbilder: JOAKIM ROOSTON SICA.